இதிகாசக் கதாவாசகம்

(முதற் புத்தகம்)

இவ்வாசிரியரால் வெளிவந்த வேறுநூல்கள்

உயர்தர கலாசாலைக் குரியவை.

---

4. [illegible] வியாச வாசகம்.

[illegible] நாலாவது, ஐந்தாவது பாரத்திற் பயிலும் மாண[illegible] வர்க்[illegible] வசனபாடத்திற்கு உபயோகமானது, பேரறிஞர் [illegible] எழுதப்பட்ட பலவற்றை அறிவைப் புகட்டக்கூடிய [illegible] விஷயங்களைக்கொண்டு விளங்குவது. விலை அணா 10.

5. [illegible]வர் சூழ்ச்சி.

[illegible] பாண்டவர்கட்குத் துரியோதனாதிய [illegible] செயல்கள் பலவற்றையும், அவர்கள் [illegible]யும் இனிய கதை ரூபமாய் [illegible]க்கிடண்டாக்கத்தக்க இனிய செந்த மொழிகளுடன் எழுதப்பெற்றது. [illegible] பல இதில் பொதிந்துள்ளன. வி[illegible]

6. இதிகாசக் கதாவாசகம். 2-ம் பகுதி.

இராமாயணம், மஹாபாரதம் [illegible] சில முக்கிய கதைகளையும், [illegible]யோரைப் பற்றிய சில கதைகளைத் [illegible] இனிய தமிழ்நடையில் இயம்புவ[illegible] [illegible] பாரங்களிற் பயிலும் மாணவர்கட்கு [illegible]குரியது. விலை அணா 8

இ. மா. கோபாலகிருஷ்ணக்கோன்,

புஸ்தக வியாபாரம், மதுரை.

THE

ITHIHASA KATHA VACHAKAM.

Part 1.

BY

A. KARMEGA KONAR,

LECTURER IN TAMIL, AMERICAN COLLEGE MADURA.

MADURA:

[illegible]. M, GOPALAKRISHNA KONE.

Rights Reserved] *1926.* *[Price As 10.*

Title Pages Printed at the [illegible] Press, Madura.

இ.மா. கோபால கிருஷ்ணக் கோன்

வெளியீட்டது.

காபிரைட்] 1926 [விலையணா.

ஸ்ரீ

முகவுரை.

இந்நூல் மஹாபாரதம், சிந்தாமணி, சிலப்பதிகாரம், மணிமேகலை என்னும் இதிகாசங்களின் கதைகளில் ஒரு பகுதியை யேனும் முழுவதையுமேனும் எடுத்துச் சுருங்க வசனநடையிற் கூறுவதாதலின், இதிகாசக் கதாவாசகம் எனப்பெயரிடப்பெற்றது. (இதிகாசம் என்பது, ஒருவரது பழைய சரித்திரமொன்றைப் பிரதானமாக எடுத்துப் பல கிளைக்கதைகளோடு புணர்த்துக் கூறும் நூல்.)

இந்நூலில் முனிவர், அரசர் முதலியோர் தர்மங்களும் பொதுவாக மக்கட்குரிய பல்வகை நீதி ஒழுக்கங்களும் கற்போர்க்கு விளக்கமாகப் புலப்படும்படி இனிய செம்பாகமான நடையில் எழுதப் பெற்றிருக்கின்றன. நம் மாணவர்கள், நம் நாட்டவர் சரிதமுணர்தலுவதும், நம் நாட்டுக்குரிய வழக்க ஒழுக்க தர்மங்களையே எடுத்துரைப்பதுமான இத்தகைய நூல்களையே கற்றல் சாலச்சிறந்ததாகும்.

இந்நூலுரைக்கும் கதைகள் பழையனவேனும், தற்காலத்து மாணவர்கள், கட்டுரை (Essay) எழுதும் வன்மையை யடைதற்குச் சாதனமான செவ்விய நடையில் அக்கதைகள் எழுதப்பட்டிருத்தலை அறிஞர் அறிந்து, தத்தம் கலாசாலை மாணவர்க்கு இச்சிறு நூலைப் பயன்படுத்தி, அவ்வாயிலால் இதனை எழுதி வெளியிடும் என்னையும் ஊக்குவார்கள் என்னும் துணிபுடையேன்.

அமெரிக்கன் கல்லூரி,
மதுரை. 30—4—26. } ஆ. கார்மேகக் கோன்.

பொருள் அடக்கம்.

1.	ஜராசந்தன்	...	1
2.	ஆணிமாண்டவியர்	...	24
3.	ஆபுத்திரன்	...	37
4.	கண்ணகிதேவி	...	63
5.	சச்சந்தன்	...	108

ஸ்ரீ

இதிகாசக்கதாவாசகம்.

ஜராசந்தன்.

முற்காலத்தில் மகத தேசத்தில், கிரிவிரசம் என்னும் நகரத்தில், பிருஹத்ரதன் என்னும் மன்னன் ஒருவன் அரசு செலுத்திக்கொண்டிருந்தான். அவன் மிகுந்த தேஹ பலமும் புத்திபலமும் உள்ளவன்; அழகும், வீரமும், செல்வமும் வாய்ந்தவன்; எல்லா நற்குணங்களும் நிரம்பியவன். அவன் காசிராஜனுக்கு இரட்டைப் பிள்ளைகளாய்ப் பிறந்த அழகுமிக்க மங்கையரிருவரை மணந்தான். அவன் அவ்விரண்டு மனைவிமார்களுடன் கூடி, இல்லறம் நடத்தத் தொடங்குகையில் அவர்கள் முன்னிலையில் "நான் உங்களில் யாருக்கும் மனதில் பக்ஷபாதமாக நடவேன்" என்று உறுதிகூறி யிருந்து அவ்விருவர்களின் அன்பைப்பெற்றுக்கொண்டு பலகாலங்கள் இன்புற்று வாழ்ந்துவந்தான்.

இங்ஙனம் வாழ்ந்துவருங்கால் அவனது இளமை கழிந்து முதுமைப்பருவம் தொடங்கிற்று. அதுவரை அவனுக்குப் பெறற்கரிய மக்கட்பேறு பெறக்கூடாதிருந்தது; அதனால் அரசன் கவன்று, மங்களகரமான புத்திரகாமேஷ்டி மு

விய யாகங்களைப் புரிந்தும் புத்திரப்பேறு வாய்க்கவில்லை. ஆகையால் அவன் ராஜ்ஜிய செல்வத்தில் வெறுப்புற்றுத் தனது மந்திரி முதலானவர்கள் தடுத்துரைத்தும் அதனை யுங் கேளாது மனைவியரிருவரோடும் தபோவனத்தையடைந் தான். அவ்வனத்தில் அவன் பல பெரியோரைச் சந்தித்த போது கௌதம வம்சத்துக் கக்ஷீவான் என்னும் முனிவர ருக்குப் புத்திரராய்ப் பிறந்து மஹாத்மாவான சண்ட கௌ சிக முனிவரது சிறப்பியல்புகளைக் கேள்வியுற்றிருந்தான். ஒரு நாள் தற்செயலாக அவ்வனத்தில் ஓர் மரத்தடியில் அம் முனிவரை அரசன்கண்டு தன் மனைவிகளோடு வணங்கினான். முனிவரும் பிருஹத்ரதனது தகுதிக்கேற்ப உபசரித்து, அவனை அமருப்படி பணித்தார். பின்னர் சண்டகௌசிகர், அரசனை நோக்கி, "அரசே!. நீ அந்தணர் குழாங்களோடு மனைவிமாரை உடன்கொண்டு இவ்வனத்திற்கு வந்திருப் பது யாது கருதி"? என வினவினர். அரசன் அப்பெரி யாரைத் தொழுது, "சுவாமிகளே! எல்லாச் செல்வங்களும் நிரம்பப் பெற்றிருந்தும் மக்கட்செல்வம் மாத்திரம் வாய்க்கப் பெற்றிலேன்; சந்ததியில்லாது முதுமையுற்ற எனக்கு அரச செல்வத்தால் ஆவதென்ன?

"பொன்னுடைய ரேனும் புகழுடைய ரேனுமற்
றென்னுடைய ரேனும் உடையரோ?—இன்னடிசில்
புக்களையுந் தாமரைக்கைப் பூநாறுஞ் செய்யவாய்
மக்களையிங் கில்லாத வர்".

"மகப்பெறு மானிடர்கள் வானவர்தம் மூர்க்குப்
புகப்பெறுவார்"

என்பவை ஆன்றோர் கொள்கையன்றோ? ஆகையால் நான் இனிச் செல்லுந் தேயத்திற்குத் துணையாகிய தவத்தையேனும் செய்தல் நலமெனக்கருதி, மனைவிகளுடன் இங்குவந்துள்ளேன். யான் முன்னம் பண்ணிய புண்ணியத்தால் சுவாமிகளைக் கண்டுகளிக்கும் பேறுபெற்றேன்" என்று கூறினன். இங்ஙனம் அரசன் புடைபடக் கவன்று கூறலும் முனிபுங்கவர், அவன்மீது கருணைகூர்ந்து அரசனை நோக்கி, "உனக்குவேண்டும் வரமெது அதனைக்கேள்" என்றனர். பிருஹத்ரதன், புத்திரனைக் காணலாம் என்னும் நம்பிக்கையின்மையினாலே கண்ணீர் சொரிந்து, நாத்தழுதழுத்து, "குணக்குன்றே! அரசியலை வெறுத்துத் தவவனத்தையடைந்த பாக்கியமிலானுக்கு வரத்தாலாகும் பயன் யாதுளது? சந்ததியில்லாத எனக்குவரத்தாற்பெறும்செல்வங்களால் ஆவதென்ன"! என மறுமொழி புகன்றான். அதனைக்கேட்டு மனங்கரைந்த முனிவர் அரசனது, கருத்தை நிறைவேற்றும் உள்ளக்குறிப்போடு இறைவன் திருவருளைச் சிந்தித்து யோகத்திலமர்ந்தனர். அமர்ந்த முனிவரின் மடியில் உலராமலும் கிளியினால் கொத்தப்பெறாமலும் இருந்த ஒரு திவ்ய மாங்கனி வீழ்ந்தது. முனிவர் அதனை எடுத்து மனப்பூர்வமாக மந்திரித்து, புத்திரப் பேற்றுக்குச் சாதனமான அப்பழத்தை அரசன் கரத்தில் அளித்து அரசனைநோக்கி, "அரசே! உன் வேட்கை நிறைவேறிற்று; இனி நீ நாட்டுக்குத் திரும்பிச்செல்; இக்கனிதான் உனக்குப்புத்திரன்; நீ தவம்புரியவேண்டாம்; நீதி நெறி வழுவாது உலகத்துமன்பதைகளைக் காப்பாற்று; வேத விதிப்படி பலவேள்விகளைச் செய்; இவைதான் க்ஷத்திரியர்களுக்குத்தவமாகும்; வேண்டுமெனின் உன் மகற்கு முடி

கூட்டிய பின்னர் தவம்புரிய வனத்துக்கு வருக; உனக்குப் பிறக்கும் புத்திரனுக்கு அந்தணரிடம் பக்தியோடிருப்பது, யுத்தங்களிற் பிறரால் வெல்லற்கருமை, நுட்பமதி, அதிதிகளிடம் அன்புடைமை, ஏழைகள்மீது இரக்கம், மிகுந்ததேகபலம், உலகத்தில் என்றும் பொன்றாதபுகழ், குடிகளது அன்புடைமை, என்ற எட்டு வரங்களையும் ஈந்தேன்; அரசே! உன் கருத்துப் பூர்த்தியாயிற்று; உனது நகரத்துக்குப் புறப்படுவாயாக" என்று கட்டளையிட்டார். அரசன் முனிவரை வணங்கி மகிழ்ச்சிமீக்கூர்ந்து, விடைபெற்று, மனைவிகளுடன் தபோவனத்தை விட்டகன்று கிரிவிரச நகரத்தை அடைந்தான்.

பின்னர் பிருஹத்ரதன், தான் முன்மனைவிகளிருவர்க்குங்கூறிய வாக்கு இரண்டாகாதபடி அம்மாங்கனியை இரண்டாக்கி, மனைவியரிருவர்க்கும் பப்பாதியாகக்கொடுத்தான். அவர்கள் அதனை வாங்கியுண்டனர். கனியுண்ட காரணமாக இருமனைவியரும் கருவுற்றார்கள். முழுக்கனியைப் பப்பாதியாகப்பிரித்துண்டமையால் அவர்கள் உதரத்தில் கர்ப்பமும், பாதிபாதியாக வளரத்தொடங்கிற்று. அரசியரிருவரும் கர்ப்பமுதிர்ந்து ஒருநாள் இரவில் ஒரு குழந்தை வடிவில் பாதிபாதி தனித்தனியே பயந்தனர். இவ்வற்புத வடிவைக்கண்டுத் தாய்மார்களிருவரும் மிகப்பயந்தனர். அரசன் இதனை அறிந்து புதையற்பொருள் கிடைத்தும் மீண்டு அதனை இழந்த வறியவன்போல் வருந்தி அக்குழந்தைகளை மதிலின் புறத்து எறிந்துவிடும்படி செய்தனன். நடுநிசியில் ஜரையென்னும் ஊன்களைத் தின்றுதிரியும் அரக்கியொருத்தி மதிலின் புறத்து வருகையில் பாதிபாதியாய்க்கிடக்கும் அ

குழந்தைகளைத் தின்பதற்கு எடுத்தனள்; எடுத்தவள் அக்குழந்தை உருக்கள் ஒரே தன்மையாய்த் தோன்றியபடியால் விநோதமாக இரண்டையும் ஒன்றாகச் சேர்த்தாள்; உடனே இரண்டுருவும் ஒன்றாய்க்கூடி, ஒரு குழந்தை உருவாய், உயிர்பெற்று விளங்கிற்று. அரக்கி அக்குழந்தையைக் கரத்தால் தூக்குதற்கு முயன்றாள்; தூக்குதற்கு இயலவில்லை. அவள், அரசன் மகப்பேறின்றி வருந்துவதால், இவ்விநோதமான குழந்தையை அவனுக்குக் கொடுத்தல் நலமென்று கருதி ஒரு பெருங்கர்ஜனை செய்தாள். அரசன் முதலாயினோர் திடுக்கிட்டு மதிலின்புறத்து வந்தனர். ஜரையானவள் அக்குழந்தையை அரசனுக்குக் கொடுத்துத் தன் வரலாற்றைக்கூறிக் குழந்தைக்குத் தனது பெயரைச் சூட்டும்படி சொல்லிச் சென்றனள். பிருஹத்ரதன் மிகுந்த களிப்புடையவனாய்க் குழவியை மனைவியர் கையிற்கொடுத்து ஜாதகர்மம் முதலியவற்றைச்செய்து, ஜரையின் வேண்டுகோட்படியே ஜரையென்பவளால் சேர்க்கப்பட்டவன் என்றுபொருள்தரும் ஜராசந்தன் என்னும் நாமத்தைக் குழந்தைக்குச் சூட்டினான். ஜராசந்தனும் பிறைமதிபோல் பலத்தோடும் சிறந்த சக்தியோடும் வளர்ந்து யௌவன பருவத்தை அடைந்து செழித்தான்.

இங்ஙனமாக, சிலகாலத்துக்குப்பின்னர் சண்டகௌசிக முனிவர் மகததேசத்துக் கிரிவிரச நகரத்துக்குப் புறப்பட்டுவந்தார். அவர் வருகையை யறிந்த பிருஹத்ரதன் மனைவியரோடும் மைந்தனோடும் மற்றைய பரிவாரங்களோடும் எதிர்சென்றழைத்து, அர்க்கிய பாத்திய ஆசமனியங்கள் கொடுத்து உபசரித்து வணங்கித் தன் புத்திரனை முனிவர்

[illegible] ஒப்பித்து "இவனும் இவ்விராஜ்யமும் [illegible] [illegible]யாம்" என்று மொழிந்தான். இவ்வளவும் கூறக் கேட்ட முனிசிரேட்டர் அரசன் செய்த பூஜைகளை ஏற்றுக் கொண்டு அவனை நோக்கி, "மன்ன! இப்புத்திரன் எத்தன்மையன் என்பதைக் கேள்; இவனுடைய அழகும் தைரியமும் தேகபலமும் அழியாது நிலைபெற்றவை; இவன் எல்லாச் சிறப்புக்களையும் பெற்றவன்; பறவைகளில் கருடன் சிறந்தது போல் இவன் எல்லா அரசர்களிலும் சிறந்து விளங்குவான்; இவனை எதிர்த்து வெல்வார் ஒருவருமிலர்; இவனைப் பகைக்கும் அரசர் அனைவரும் அழிவுபாடுறுவர்; இவன் எல்லா அரசர்களையும் தன்னடிப்படுத்தி அரசர்க்கரசனாய் விளங்குவான்; தன் ராஜ்ஜியத்தையும் குடிகளையும் செழிப்புறப்பேணுவான்; தேவதேவனான சிவபெருமானைக் கண்கூடாகக்காணுவான்" என்றுகூறி ஜராசந்தனுக்குச் சிறந்த வரங்களைக் கொடுத்து வாழ்த்தி அரசனிடம் விடைபெற்றுத் தவவனஞ் சார்ந்தார். சின்னாட்கழிந்ததும் பிருஹத்ரதன் ஜராசந்தனை நகரப்பிரவேசம் செய்வித்துப் பலவிதச்சிறப்புக்களுடன் பட்டாபிஷேகம் புரிவித்து மனைவிமாருடன் தபோவனஞ் சென்று தவம்புரிந்து சுவர்க்கமடைந்தான்.

அரசியலடைந்த ஜராசந்தன், சண்டகௌசிகர் கொடுத்த வரபலத்தால் தனக்கு ஒப்பாரும் மிக்காரும் இல்லையென்னும்படி, மிகுந்த வலிமைவாய்ந்த ஹம்சடிம்பகர் என்னும் இருவரையும் அமைச்சராகக்கொண்டு அரசுசெலுத்துவானாயினன். அரசுரிமைபெற்ற சின்னாட்குள்ளேயே அவன் பூமியைப் பொதுவறப்புரக்கவெண்ணி நூற்றொரு அரசர்களை வென்றடக்கினான். அரசர்கள் எல்லாம் ரத்னங்களைக்

காணிக்கையாகக் கொண்டுவந்து ஜராசந்தனது அரண்மனையின் கொற்றமுற்றத்தில் அவனைக்காணலாஞ்செவ்விநோக்கிக் காத்திருந்தனர்.

இவ்வண்ணம் அரசர்க்கரசனாய் உலகத்தை ஆளத்தொடங்கிய ஜராசந்தனுக்கு சஹதேவன் என்னும் குமாரன் ஒருவனும் பிராப்தி, அஸ்தி யென்னும் குமாரிகள் இருவரும் காலடைவில் பிறந்தனர். ஜராசந்தன் தனது புதல்விகளை மதுரா நகரத்தரசன் குமாரனாகிய கம்ஸன் என்பானுக்கு அவனது தந்தையின் ராஜ்யத்தையே பரிசமாக வாங்கிக் கொண்டு மணஞ்செய்துகொடுத்தான், பின்னாட்சென்றதும் தன் மக்களுக்குப் பரிசமாகப்பெற்ற உக்கிரசேன ராஜ்யத்தைப் பலாத்காரத்தினால் பிடுங்கித் தனது மருகனாகிய கம்ஸனுக்கு மதுரையில் பட்டாபிஷேகம் செய்தான். கம்ஸன் கொடிய பராக்கிரமத்தினாலும் செல்வக்களிப்பாலும் மிக்க செருக்குற்றுத் தன் தந்தையை அடக்கி, அந்த ராஜ்யத்தை ஆளத்தொடங்கினான்; கொடுங்கோலால் குடிகளையும் பெரியோர்களையும் வருத்தினான். இத்துஷ்டனைக் கொல்வதற்கென்று ஸ்ரீநாராயணன் அம்சமாக வந்து, வசுதேவருக்கும் தேவகிக்கும் புத்திரனாய் அவதரித்து ஆயர்பாடியில் அசோதை, நந்தகோபர்கட்குச் செல்வப் பிள்ளையாய் மறைந்து வளர்ந்த கண்ணபிரான், தனது தமையனாகிய பலராமரைத் துணையாகக்கொண்டு பாவியாகிய கம்ஸனைக்கொன்று, உக்கிரசேனனைப் பழைய சிம்மாசனத்திலேற்றினார். இதனையறிந்த ஜராசந்தன் கோபத்தாற் கொதித்தெழுந்து, பெருஞ்சேனையுடன் புறப்பட்டு மதுராபுரிவந்து, கண்ணபிரானோடும் யாதவர்களோடும் கடும்போர் புரிந்து, கம்ஸனுக்குத் தன்மகள்

வயிற்றிற் பிறந்த மைந்தனைக் [illegible] ராஜ்யத்துக்கு அதிபதியாக்கினான். அக்காலந்தொட்டுக் கண்ணபிரானைத் தலைமையாகக் கொண்ட யாதவர்கட்கும் ஜராசந்தனுக்கும் பெரும்பகையுண்டு அடிக்கடி பல யுத்தங்கள் நடந்தன. ஒரு முறை சரஸ்வதியாற்றங்கரையில் கண்ணபிரான் ஜராசந்தனையெதிர்பொருது வெற்றிகொண்டார்; என்றாலும் ஜராசந்தனால் யாதவர்களுக்கு இடைவிடாது துன்பமும் கலக்கமும் உண்டாகிக்கொண்டேயிருந்தன. இதுபற்றிக் கண்ணபிரான் யாதவர்களை அழைத்துச்சென்று மேல்கடலின் தீபமொன்றில் துவாரகையெனப் பெயரிய அரண்மிக்க நகரொன்றை நிருமித்து அதிற் குடிபுகுந்து வாழத்தொடங்கினர்.

ஜராசந்தன் தன் பகைவரையெல்லாம் நிர்மூலமாக்கும் வரபலத்தை யடையக்கருதி, அதற்கு அரசர்களைப் பலியிட்டுச்செய்யும் நரமேத யாகத்தைச் செய்யத் தொடங்கி, முடிசூடிய அநேகமாயிரம் அரசர்களை யாகப்பசுவாகப்பிடித்துக் கிரிவிரச நகரத்து மலைக்குகையில் அடைத்துக்கொண்டிருந்தான்.

இஃதிங்ஙனமாக, இந்திரப்பிரஸ்த நகரத்தில் பாண்டுபுத்திரனாகிய யுதிஷ்டிரன், தன் தம்பி அர்ச்சுனனால் காண்டவ வனம் எரியுண்ட காலத்தில் உயிர்ப்பிச்சையளிக்கப்பெற்றவனாகிய மயன் என்னும் அசுரத்தச்சன் அந்நன்றிக்கறிகுறியாக உலகத்தில் ஒப்புயர்வற நிருமித்துக்கொடுத்த மண்டபத்தில் குடிபுகுந்து, தம்பியர்களும் மண்டலீகர்களும் புடைசூழப் பெருஞ்சபையாக வீற்றிருந்தான். அவ்வமயத்தில் நாரதமுனிவர் அங்கு எழுந்தருளினார். உதிஷ்டிரன் முனிவ

கைகூப்பி வணக்கங்கள் புரிந்து அவரைச் சிறந்த ஆசனத்திலேற்றி உபசாரம் பலசெய்து வழிநடந்த களைப்பையாற்றி,

"பொன்புரிந்த தவழுலகில் யாம்புரிந்தாள்
அவனிபரில்? இசையின் வீணைத்
தேன்புரிந்த தேன்ஞமுதா லமுதுண்டோர்
செவியிரதம் தேவிட்டு விப்பாய்,
மான்புரிந்த திருக்கரத்து மதியிருந்த
நதிவேணி மங்கை பாகன்
தான்புரிந்த திருக்கூத்துக் கிசையமகிழ்ந்
திசைபாடுந் தத்வ ஞானி".

என்று போற்றி, மகதிமுனிவர் வருகைக்கு உவந்தான். முனிவர் உதிட்டிரனை வாழ்த்தி, ராஜ்ஜிய பரிபாலன நலன்களை வினவிய பின்னர் அவனை நோக்கி, "தருமபுத்திர! உனது தந்தை பாண்டுவை யான் பிதிர்லோகத்திற் கண்டேன். அவன் என் மகன் தருமபுத்திரனிடம் சென்று இராஜசூய யாகம் என்னும் பெருவேள்வியைப் புதிதாய்ப் புனைந்தியற்றிய திவ்விய மண்டபத்தில் செய்து முடிக்கும்வண்ணம் சொல்லியருளவேண்டு"மென்று என்னை வேண்டிக்கொண்டான். ஆகையால் அங்ஙனமே நீ தவறாது செய்வாயாக; தந்தையின் விருப்பத்தையும் கட்டளையையுந் தனயர் பூர்த்திசெய்ய வேண்டியது கடமையன்றோ" என்றுகூறி இராஜசூய வேள்வியின் பெருமையையும் பயனையும் விரித்துச்சொல்லிவிட்டு யுதிட்டிரனிடம் விடைபெற்று, முனிவர் வேறிடம் அகன்றார்.

நாரதர் சென்ற பின்னர் தர்மராஜன் தன் தம்பியர்களுடனும் ஏனைய பெரியோர்களுடனும் இராஜசூய வேள்வி

செய்வதைப்பற்றிப் பேசி "இதனைக்கண்ணபிரானோடு கலந்து ஆலோசித்தே முடிவிடவேண்டு" மெனக் கருதிக் கண்ணபிரானை அழைத்து வரும்படி இந்திரசேனன் என்னும் தூதுவனைத் துவாரகைக்கு அனுப்பினார்கள். அவனும் சென்று கண்ணபிரானுக்கு விஷயத்தை உணர்த்திய அளவில், பரந்தாமன், கடும்பரிபூண்ட ரதமீதேறி, விரைந்து வந்து இந்திரப்பிரஸ்த நகரங்குறுகித் தருமன் முதலியோரைக் கண்டார். தருமன் தம்பிமாருடன் கண்ணனை வணங்கி உபசரித்த பின்னர் தருமன் தான் செய்யக்கருதிய இராஜசூய வேள்வியைக் குறித்துக் கண்ணபிரானிடம் உசாவினான். உசாவிய தருமனை நோக்கிக் கண்ணபிரான் "உதிஷ்டிரா! இராஜசூய யாகத்தைச் செய்வதற்குத் தகுந்த குலம், ஒழுக்கம், வீரம் முதலியவை உனக்கிருக்கின்றன வென்பதற்குச் சிறிதும் ஐயமில்லை; ஆனால் பொதுவாக அதைப்பற்றி ஆராய்ந்தால் அது எளிதில் முடிக்கக்கூடிய காரியமன்று. ஏனெனில் சமீபத்திலும் தூரத்திலுமுள்ள அரசர்களையெல்லாம் திக்விஜயத்தில் வென்றடிப்படுத்தவேண்டும். பின்னர் அவர்கள் பணிந்து தந்த காணிக்கைப் பொருள்களைக் கொணர்ந்து இது செய்தல் வேண்டும். அப்போது மன்னரெல்லாம் குற்றேவல்செய்து நின்குறிப்பின்வழி யொழுகல்வேண்டும். இங்ஙனம் அரசர் அனைவரையும் தன்வசப்படுத்துதல் எளிதல்லவே. இப்பூவுலகில் எண்ணிறந்த முடிமன்னர் வாழ்கின்றனர்; அவர்களை யெல்லாம் வென்றுவிடினும் ஜராசந்தன் என்னும் மகததேசத்தரசனை வெல்லுதல் என்பது தேவர்க்கும் அரிதாகும்; அவன் மிகுந்த உதாரகுணமுடையவன்; பலவித ஆற்றல் வாய்ந்தவன்; மிகுந்த சேனைபலமும் தகுந்த ஆயுதபலமும்

படைத்தவன்; அன்றியும் சிசுபாலன், தந்தவக்கிரன், ஹம்சடிம்பகர் முதலான ஒப்பற்ற பலமுடைய அரசர்களெல்லாம் தன்வயப்படுத்தி, அவர்களை கட்டாகக்கொண்டவன்; அச்சராசந்தனோடு யானும் என்குலத்தவர்களும் பதினெண்முறை போர்புரிந்தும் கடைசியாக அவனுக்குப்பயந்து, மதுராபுரி பாழுறும்படி போட்டுவிட்டுத் துவாரகையில் யாங்கள்போய்க் குடியேறியதும் நீ அறிந்த செய்தியன்றோ? சராசந்தனே தான் செய்யக்கருதியிருக்கும் நரமேத யாகத்தில் பலியிட எண்ணி எண்ணாயிரம் அரசர்களைப்பிடித்துச் சிறைப்படுத்திவைத்திருக்கின்றான்; இந்த யாகத்தைச்செய்து முடித்துவிடுவானேயாயின் அவனை வெல்லுதல் தேவர்க்கும் மூவர்க்கும், வேறு யாவர்க்கும் ஆகாது; இவ்யாகத்தை அவன் தொடங்குதற்கு முன்னமே அவனைக் கொல்லுதல் வேண்டும்; இக்காரியத்தை நாம் செய்து முடிப்போமாயின் நீ கருதிய யாகம் முடிந்ததென்றே சொல்லலாம்; இத்தன்மைத்தான அருமைகள் இக்காரியத்திலிருப்பதாற்றான் இது எங்ஙனம் முடியுமோவென்று ஐயுறவு உண்டாகின்றது"-எனக்கூறி முடித்தார்.

இங்ஙனம் கண்ணபிரான் கூறக்கேட்ட தருமன் அங்ஙனமாயின் தகுதியில்லாத காரியத்தில் தலையிடாமலிருப்பதே சாலச்சிறந்ததாகும். "செயத்தக்க அல்ல செயக்கெடும்" என்பது முதறிவாளர் துணிபு. என்று சொல்லி இராஜசூய வேள்வியிலிருந்த தனது விருப்பத்தை மாற்றக் கருதினான்.

இதனையறிந்த பீமனும், அர்ச்சுனனும் எழுந்து "அண்ணால்! வில் அம்புகள், பராக்கிரமம், துணை, பூமி, கீர்த்தி,

திறல் முதலியவைகள் நமக்கு மிகுதியாகவுள்ளன; தருமத்திலும் பராக்கிரமமே அரசர்க்குச் சிறந்ததாகும். பராக்கிரமத்தால் அடையக்கூடாதது உலகத்தில் ஒன்றுமில்லை; இது இருந்தும் தன்பலம் அறிதலும் முயற்சியும் இல்லாவிடில் எக்காரியந்தான் சித்தியாகும்? நம் பலத்தைப் பற்றி நாமே சந்தேகித்தல் தகுமோ? இப்போது யாங்கள் செல்வோமாயின் அச்சராசந்தனது முடியை நொடியிற்பொடியாக்கி வெற்றிமாலைமிலைந்துவருவோம்" என்றுவீரக்குறிப்புடன் பெருமித வசனங்களை எடுத்து மொழிந்தனர். அவ்வளவில் ஜராசந்த வதம் செய்யவேண்டுமென்று நெடுநாளாகக் கருதிக்கொண்டிருந்த கண்ணபிரானும் தமெண்ணம் முடிதற்கு உற்ற சமயம் இதுவே யெனக்கண்டு, தருமனை நோக்கி! "அரசனே! பீமார்ச்சுனர் கூறியதை உற்றுநோக்குமிடத்து அது உசிதமானதாகவே தோன்றுகிறது; அரசர்கள் தொடங்கிய காரியத்தை அருமையுடையதென்று இடையில் விடாது அரிதில் முயன்றேனும் முடிக்கவேண்டுவதே முறைமையாகும். நான் ஜராசந்தனை வெல்லுதற்கருமையென்று சொல்லியது; அவனது அளவிறந்த சேனைப்பெருக்குடன் நமது சேனையை அணிவகுத்து நின்று எதிர்த்துப்பொருதல் அருமையென்பது பற்றித்தான். மிகுந்த பலங்கள்வாய்ந்த அவனை இவ்வகையாலல்லாமல் வேறு உபாயங் கடைப்பிடித்து வெல்லத் தொடங்குவோமானால் அது எளிதிற் கைகூடும். பலமிகுந்த ஒருவனைப் பலமில்லாத ஒருவன் தகுந்த உபாயத்தை மேற்கொள்வானாயின் சுலபத்தில் வென்றுவிடுவான்; அரசர்க்குப் பகைவரை உபாயத்தால் வெல்வது பாவமாகாது. சராசந்தனைச் சேனைகளைக்கொண்டு செய்யும் யுத்தத்தி

னால் வெல்லமுடியாதாகையினால் தேகபலத்தைப் பற்றிய மல் யுத்தத்தினாலேயே வெல்ல நினைக்கிறேன். என்னிடத்தில் உபாயமிருக்கிறது; பீமனிடத்தில் பலமிருக்கிறது; எங்களிரு வரையும் காப்பதற்கு அர்ஜுனனிருக்கிறான்; ஜராசந்தன் எங்களைக் கண்டால் பீமனோடு நிச்சயமாகப் போருக்கு வரு வான்; அவனைப் பீமசேனன் பாற்கடலை மந்தரமலை கலக்கி யதுபோல் கலக்கிக் கொல்வான்; இதுபற்றி நீ ஐயமும் கவற் சியுங் கொள்ளாது உனது தம்பியிருவரையும் என்னிடை அடைக்கலமாக ஒப்புவி; நாங்கள் சென்று ஜராசந்தனை முடித்துவருகின்றோம்" என்று கூறினார்.

இங்ஙனம் கண்ணபிரான் கூறக்கேட்ட தருமன், மகிழ்ச்சி ஒருபாலும் கவற்சி யொருபாலுங்கொண்டு கிருஷ்ணனை நோக்கி "அச்சுதனே! நீவிர் சொல்லியவை யெல்லாம் மிகப் பொருத்தமானவைகளே. நீதியும், சக்தியும், வன்மையுமா கிய நீவிர் மூவருங் கூடினால் வெல்லப்படாதாரும் இவ்வுல கில் உளரோ? பரந்தாமா! தசரதன் இராம இலக்குமணர் களைக் கௌசிக முனிவரிடம் கையடைகொடுத்தது போல, உம் மிடம் இப்பீமார்ச்சுனர்களைக் கையடை செய்கின்றேன்; சென்று பகைமுடித்து வருக" என்று விடைகொடுத்தான்.

அவ்வளவில் கிருஷ்ணன், ஜராசந்தனது கிரிவிரச நகரமானது அரசர்க்கு அணுகுதல் அரிது; அவனோ பிராம ணர்களிடத்து மிக்க பத்தி விசுவாசமுடையவன்; அந்தண ரானால் அவனது அரண்மனையுள் தடையின்றிப் புகலாம்; ஆதலின் அத்தகைய அந்தண வேடத்தோடேயே செல்க

வேண்டும்; என்று நிர்மாணித்து மூவரும் *ஸ்நாதகப்பிராம ணர்க்குரிய உடைகளையுடுத்துத் தவவேடந்தாங்கிப் பெரி யோரது வாழ்த்துரைகளைப்பெற்று, சோம சூரிய அக்கினி கள்போல் கிரிவிரசநகரத்தை நோக்கிப்புறப்பட்டனர். அங் ஙனம் புறப்பட்டவர்கள் குருக்ஷேத்திரத்திலிருந்து குருஜாங் கலமென்னும் இடத்தின் வழியாய்ப் பத்ம சரஸைக்குச் சென்று, காலகூட மலையையும் கண்டகி நதியையும் மஹா சோணநதத்தையும் ஸதாநீரை என்னும் நதியையும் முறை யே கடந்து சென்றனர். பின்னர்ச் சரயூ நதியைத்தாண்டிக் கோசல தேசத்தின் கீழ்ப்பாகங்களைக்கண்டு அவற்றைவிட்டு மிதிலாபுரியை அடைந்தனர். கங்கை, சோணம் முதலிய நதிகளைத்தாண்டிக் கிழக்குத்திசையை நோக்கிச்சென்று ஜரா சந்தனது நாட்டெல்லையைச் சேர்ந்தனர். பின்பு பசுக்களை மிகுதியாகவுடைய கோரதம் என்னும் மலைச்சாரலை அணுகி மகத தேசத்து ராஜதானியாகிய கிரிவிரசநகரத்தைக் கண் ணுற்றார்கள்.

அந்நகரம் அதன் பெயருக்கேற்ப, விபுலமலை, வராக மலை, விருஷபமலை, ரிஷிமலை, சைத்யகம் என்னும் ஐந்துமலை களாற் சூழப்பட்டு விளங்கும் அதன் அழகிய காட்சியைக் கண்டு வியந்தனர். அவ்விடத்திருந்த தீர்க்கதமஸ், கக்ஷீ வான் என்னும் முனிவர்களது ஆச்சிரமங்களைக்காட்டி, அம் முனிவர்கள் வரலாற்றையும் கண்ணபிரான், பீமார்ச்சுனருக் குக் கூறினார். அப்போது சூரியன் அஸ்தமனமானான். அவர்

---

* பிரம்மசாரி விரதம் முடித்துக் கிருஹஸ்த ஆச்சிரமம் புகுதற் கிருக்கும் பிராமணர்.

கள் அன்று இன்னிரவில் கிரிவிரசநகரத்துக்கு மதில்போல் அமைந்துள்ள சைத்யகபர்வதத்தின் சந்துவழியாகச்சென்று அம்மலையின் சிகரத்தில் ஏறினார்கள். முன்பு காளைவடிவத்தோடு வந்து மனிதர்களைக் கொன்று உண்டிருந்த ஓர் அசுரனை, பிருஹத்ரதன் கொன்று, அவனது தோலால் போர்த்துச்செய்து அங்கு வைத்திருந்த மூன்று முரசங்களை அவர்கள் கண்ணுற்று, அவற்றின் கண்களை உடைத்துக் கிழித்துவிட்டு, சைத்யகமலையின் சிகரத்தையும் தகர்த்துத்தள்ளினார்கள். ஆபத்துக் காலத்திலன்றி ஒருகாலமும் கேட்கப்படாத அப்பேரிகையின் ஒலியைக்கேட்ட மாத்திரத்தில் ஜராசந்தன் திடுக்கிட்டு விரைந்துவந்து, பேரிகைகள் உடைந்திருப்பதையும் சிகரங்கள் தகர்ந்திருப்பதையும் அறிந்து, இஃதென்ன ஓர் உற்பாதமாகவிருக்கிறது; என்று புரோகிதர்களையும் பிராமணர்களையும் வரவழைத்து, உற்பாத சாந்தியான சடங்குகளைச் செய்யும்படி கட்டளையிட்டுவிட்டுத் தான் உண்ணு நோன்பு முதலிய விரதங்களை மேற்கொண்டிருந்தான்.

பின்பு கிருஷ்ணன், பீமன், அர்ச்சுனன் மூவரும் நகரத்துட்புகுந்து கடைவீதிகளின் வழியாய்ச்சென்று, கடைகளிலுள்ள சந்தனம்புஷ்பமாலைகளையும் ஆடையாபரணங்களையும் கொள்ளைகொண்டு அணிந்துகொண்டு, கண்டோர் அச்சமும் வியப்புங்கொள்ளும்படி நடந்துசென்று, ஜராசந்தனது அரண்மனையின் கோபுரவாசல்வழியாய்ச்செல்லாது கோட்டைமீது ஏறிக்குதித்து உள்ளேபோய் ஜராசந்தனுக்குத் தமது வருகையைத் தெரிவித்தனர். அந்தணர்களிடத்து மிகுந்த பக்திவிநயமுடைய ஜராசந்தன் உடனே அவர்களை எதிர்சென்றழைத்து உபசரித்துப் பல கனிகளையும் சிற்றுண்டிகளையும்

அளித்து முறைப்படி வணங்கி, "தாம் வரவு நல்வரவாகுக" என்றுகூறி, ஆசனத்தில் அமரும்படி வேண்டினான். அவர்கள் அவன் செய்த உபசாரங்களை அலக்ஷியம் செய்தவர்களாய் வீற்றிருந்தார்கள். பின்பு கண்ணபிரான் ஜராசந்தனை நோக்கி, "அரசவேந்தே! என்னுடன் வந்திருக்கும் இவர்களிருவரும் ஓர் விரதத்தை மேற்கொண்டவர்களாதலால் நடு இரவுக்கு முன்னர்ப்பேசுதல் ஆகாது. அதன் பின்னர் உன்னுடன் பேசுவார்கள்" என்றார். ஜராசந்தன், அவர்களைத் தன் யாகசாலையில் தங்கியிருக்கச் செய்துவிட்டு அரண்மனையுட்சென்றான்; நடுநிசி கழிந்ததும் அவன் அவர்களிருக்கும் இடத்திற்கு வந்து அவர்களை வணங்கி, அவர்களது அற்புதமான வேஷங்களைக்கண்டு திகைத்து நின்றான். கிருஷ்ணன் முதலிய மூவரும் ஜராசந்தனைக்கண்ட மாத்திரத்தில் "அரசே உனக்கு மங்களமுண்டாகட்டும்" என்று வாழ்த்திவிட்டுத் தம்முள் ஒருவரையொருவர் பார்த்து நின்றனர். ஜராசந்தன் "இவர்கள் 'ஸ்நாதகப் பிராமணர்கள்' என்று சொன்னார்களே இவர்களோ வெள்ளாடை யுடுத்து, சந்தன புஷ்ப குண்டலங்களை யணிந்து, கர்வமாக விளங்குகின்றார்களே! ஸ்நாதகப்பிராமணர்களுக்கு இத்தகைய அலங்காரங்கள் பொருந்ாதன்றோ? இவர்களது வரவு வேறோர் சூழ்ச்சி கருதியதாகவே யிருக்கின்றது" என்று தன்னுள் ஐயுற்று, அவர்களது உருவத்தைக் கூர்ந்து நோக்கினான். அவர்களது அவயவ அடையாளங்களால் பிராமணர்கள் அல்லவென்பதை நன்கு தெரிந்துகொண்டான். பின்னர் அவன் அவர்களை நோக்கிப் பேசத் தொடங்கி, "அதிதிகளே! உங்களைப்பார்த்தால் பிராமணர்களென்று தோற்றவில்லை; இவ்வுலகத்தில் ஸ்நாதகப் பிராம

னர்கள் வெளிப்படையாய்ப் பூமாலை, சந்தனம், ஆபரணம் முதலியவற்றை அணியமாட்டார்கள் என்பதை நான் நன்றாக அறிவேன்; உங்கள் மார்போ பரந்துயர்ந்து, கவசமணிந்த வடுக்களோடு காணப்படுகின்றன. கைகளோ திரண்டு உருண்டு நீண்டு, வில் நாண் உரைந்த காய்ப்புக்களோடு விளங்குகின்றன; விரல்களோ அம்புதொட்டு உண்டான தழும்புகளோடு தோன்றுகின்றன. இவ்வடையாளங்கள் உங்களை அரசர்களென்று ஐயமறத் தெளிவிக்கின்றன. மேயாசிக்கு பிடத்து மலைச்சிகரத்தைத் தகர்த்தவர்களும் முரசங்களைக் கிழித்தவர்களும் நீங்களே என நிச்சயிக்கின்றேன். அந்தணர்களுக்கு இத்தகைய தீச்செயல்களோ! பலபடியாக ஆராயுமிடத்து நீங்கள் அரசர்கள் என்பதற்கு அணுவளவும் ஐயமின்று. நீங்கள் இவ்விதம் இங்குவந்த கருத்தை ஒளியாது சொல்லுங்கள்; உண்மை க்ஷத்திரியர்களாயின் உண்மை உரையுங்கள்; அரசர்களுக்கு வாய்மையே எல்லாத் தர்மங்களினும் சிறந்தது; வஞ்சகர்களே! ஆணையிடுகின்றேன்; மறையாது உண்மையை உரையுங்கள்"; என்று மிகுந்த கோபத்துடன் வினவினான்.

இவ்வாறு ஜராசந்தன் வினவலும் கண்ணபிரான் மதுரமும் கம்பீரமுமான மறுமொழி கூறலானார்:—"அரசனே! நீ எல்லாவற்றையும் கண்டவன்போல் பேசுகின்றாயே! ஸ்நாதக விரதமுள்ளவர்கள் நான்கு வருணத்தவராயுமிருக்கலாம்; அவர்கள் எந்த வேஷத்தோடுமிருக்கலாம்; சந்தன புஷ்பங்களை அணிவதால் குற்றமொன்றுமில்லை; ஆபரணங்களை அணிந்தவர்கள் மங்களத்தையும், செல்வங்களையும்

அடைவார்கள்; அவை கருதியே இவற்றை யணிந்திருக்கின் றோம்; நாங்கள் க்ஷத்திரியர்களென்று உனக்குத் தோன்று மாயின் நீ எங்களுடன் பொருது, உனது தோள்வலியைக் காண்பிக்கலாமே; நாங்கள் வாசல் அல்லாத வழியில் வந் தோமென்று பழிக்கின்றாய்; மித்திரர்கள் வீட்டுக்குச்சென் றால் பிரதானமான வாயில் வழியிலும், சத்துருவின் வீட்டுக் குச் சென்றால் வழியல்லாதவழியிலும், செல்லவேண்டுமென் பது விதியாகும்; நீ பகைவனாதலால் இம்முறைபற்றி வந் தோம். இனி நாங்கள் வந்தகாரியத்தைக் கவனியாது உனது பூசையை ஏற்றுக்கொள்வேமோ?" என்றுகூறினார். இதனைக் கேட்ட ஜராசந்தன் "ஓ பிராமணர்களே! என்னோடு உங்களுக் குப் பகை ஏற்பட்டது எப்பொழுது? எதற்காக? ஆராய்ந்து பார்த்தாலும் உங்களுக்கு யான் செய்த தீங்கு இன்ன தென்று விளங்கவில்லை; குற்றம் செய்யாதவனிடத்துக் குற் றத்தைச் சுமத்துவது முறையுமன்று; நீதியுமன்று; காரண மின்றி என்னோடு நீங்கள் பகைமை பாராட்டிப் பிதற்றுவது சிறிதும் அடாததாகும்" என்று கோபத்துடனும் விசனத் தொடனும் கூறினான்.

இவ்வாறு இவன் கூறியதும் கிருஷ்ணன், "புஜபல முள்ள ஜராசந்தா! நாங்கள் தம் குலத்தைத் தாங்குவதைப் பெருங்கடமையாகக்கொண்ட ஒரு தருமசீலனது கட்டளை யால் உன்னை எதிர்ப்பதற்கு இங்கு வந்துள்ளோம். நீ எண் ணிலா முடிசூடிய மன்னர்களைப் பலியிடுவதற்குச் சிறை செய்து வைத்திருக்கின்றாய்; இந்தக்கொடிய குற்றத்தைச் செய்தபின்பும் உன்னை நீ குற்றமில்லாதவனாகக் கருதிக் கொள்வதெப்படி? அரசனாக விரும்புபவன் சாந்தமிருக்க

மன்னரசர்களைத் துன்புறுத்துதல் தகுமோ? நீ செய்த இப் பாவம் நாங்கள் வாளாவிருப்பின் எங்களையுமன்றோ தொடரும். மனிதர்களைக் கொன்று யாகஞ் செய்தல் என்பதனைக் கண்டதுமில்லை; கேட்டதுமில்லை; நாங்கள் தருமத்தைக் காக்கும் சக்திவாய்ந்தவர்கள்; அதற்காகவே உன்னிடம் வந்துள்ளோம்; அரசர்களை யாகப்பசுவாக உன்னையன்றி வேறெந்த அறிவில்லாத அரசனும் கருதான்; எம் குலத்தோரை வருத்தும் உன்னைக் கொல்லும் நிமித்தமே எழுந்துவந்தோம், ஜராசந்தா! க்ஷத்திரியர்களுக்குள் வேறு ஆண்பிள்ளை யில்லையென்று கருதியிருக்கின்றாய்; அது அறியாமையாகும்;

'செல்வம்வந் துற்றகாலைத் தெய்வமும் சிறிதுபேணார்
சொல்வன அறிந்துசொல்லார் சுற்றமும் துணையுநோக்கார்
வெல்வதே நினைவதல்லால் வெம்பகை வலிதென்றெண்ணார்
வல்வினை விளைவுமோரார் மண்ணின்மேல் வாழுமாந்தர்'

என்றுகூறியாங்குப் பொருட்பெருக்கமும் சேனைபலமுங் கொண்டு நீ செருக்குற்றிருக்கின்றாய்; நீ அதிவிரைவிலேயே யமலோகத்தைக் காணப்போகின்றாய்; இவ்வுலகத்தில் கார்த்தவீரியன், உத்தரன் முதலான அரசர்கள் பெரியோரை அவமதித்ததினன்றோ அழிந்துபோயினர். எங்களை உண்மையுரைக்கும்படி கேட்டாய்; உண்மையில் யாங்கள் அந்தணர்கள் அல்லோம்; நான் அனைவர்க்குஞ் சகாயமான வாசுதேவன்; இவ்விரண்டு வீரர்களும் பாண்டுபுத்திரரான பீமார்ச்சுனர்கள். உன்னைப் போருக்கு அழைக்கின்றோம். போர் செய்ய முடியாவிடின் சிறையிட்டிருக்கும் அரசர் அனைவரையும் சிறைவீடுசெய்து எங்களைச் சரணமாக அடைவாயாக;

என்னை நீ நன்றாக அறியவேண்டுமானால் "உனது பழம்பகைவனான கிருஷ்ணன் என அறிவாயாக" என்று கூறினார்.

இவற்றைக் கேட்டமாத்திரத்தில் ஜராசந்தன், கடல் பொங்கி யெழுவதுபோல் கோபத்தால் பொங்கி யெழுந்து, "ஓ! கிருஷ்ணனோ நீ? உனது மாயம் நன்றாயிருக்கிறது; உன்னாற் கொல்லப்பட்ட கம்சன், பிரலம்பன், நரகன், கேசி, பூதனை முதலியவர்களைப்போல என்னையுங் கருதினையோ? என்பலத்தை நீ முன்னமே நன்கறிவாயன்றோ? கருடன் முன் ஈ எதிர்ப்பதுபோல் என்னுடன் நீ எதிர்த்துப் பதினெட்டு முறை தோற்றோடி, மதுரையினின்றும் குடிபிடுங்கி மேல்கடலிலுள்ள துவாரகை புகுந்து மறைந்ததனை மறந்தனையோ? இப்போது நீ காட்டும் வீரம் அப்போது எங்கு போயிருந்தது? ஏன் வாளா வாய்வளப்பம் பேசுகின்றாய்? என் மருகனைக்கொன்ற உன்னை நான் கொன்று பழிதீர்க்க நெடுநாளாகக் கருதியிருந்தேன்; இன்றே அது வாய்த்தது. உன்னை முதலிற்கொன்று பின்னர் பலமில்லாத இந்த இளஞ்சிறுவர் இருவரையும் கொல்கின்றேன்" என்று உரக்கப்பேசிக் கர்ஜித்தான். எல்லாப் பிராணிகளும் நடுக்கமுற்றன. அப்போது பகவானான கண்ணபிரான், "ஜராசந்தா! ஏன் வீணாக் கர்ஜிக்கின்றனை; உனது வல்லபத்தைச் செய்கையில் காட்டுவாய். உன்னோடு நான் பொருது உன்னைக் கொல்லவேண்டுவதில்லை; உன்னை முடிப்பதற்கு இச்சிறுவர் இருவருள் ஒருவனே போதும்; இவர்களுள் யாருடன் யுத்தஞ் செய்யக் கருதுகின்றனை"? என்று வினவினார். ஜராசந்தன், "நீங்கள் மூவரும் தனித்தனி வந்தாலும் யுத்தம்புரிவேன்; சேர்ந்துவரினும் யுத்தம் செய்வேன். நீயோ பதினெட்டு

முறை என்னேடு பொருது புறங்காட்டி யோடியவன்; அர்ச்சுனனே மிகச்சிறியன்; பீமனோ உடல் உரத்தில் என்னேடு சிறிது ஈடாவான்; அவனை முதலில் யுத்தத்துக்கு வரட்டும்" என்று மற்போர்புரிய பீமனை அழைத்துவிட்டு, மந்திரிகளைக்கொண்டு தன் மகன் சகதேவனுக்கு ராஜ்யாபிஷேகம் செய்வித்துப் பின்னர் போர்க்கோலம்பூண்டு கரைகடக்கும் கடல்போல் ஆர்ப்பரித்து நின்ருன்.

அப்போது பீமன் கிருஷ்ணனிடம் விடைபெற்றுச் சராசந்தனை எதிர்த்தான். இரண்டு வீரர்களும் வஞ்சினங் கூறி, அஞ்சாது ஒருவரையொருவர் ஜயிக்கக்கருதிக் கைகளையே ஆயுதமாகக்கொண்டு மல்யுத்தஞ்செய்யத் தொடங்கினர். முதலில் ஒருவரையொருவர் கையைப்பிடித்துப் பாதவந்தனம்செய்து, தோளிற் கட்டியிருக்கும் கச்சை அசையப்படி அடிக்கைகளினுல் விலாப்புறங்களைத் தட்டிப் பின்பு தோள்களையுங் கொட்டி, அங்கத்தினுல் அங்கத்தைத்தட்டிக் கச்சைகளுக்குள் கையை நுழைத்தனர். கழுத்திலும் கன்னத்திலும் தீப்பொறி பறக்க இடித்தனர். கைகளால் உடலை இறுகக் கட்டித் தலையில் அடித்தனர். மார்பில் அறைந்தும் மேகம்போலவும் சிங்கம்போலவும் முழங்கிக் கர்ஜித்தும் ஒருவரை யொருவர் இழுத்திழுத்து யுத்தஞ்செய்தனர். நகரமாந்தரனைவரும் மல்யுத்தங்காணுதற்குப் பெருங்கூட்டமாகக் கூடினுர்கள். கார்த்திகை மாதம் முதல்நாள் தொடங்கிய யுத்தம் பதினைந்து நாட்கள் இரவுபகல் ஓய்வின்றி நடந்தது. ஜராசந்தனும் பீமனும் ஒருவரையொருவர் வெல்லமுடியாது தளர்ந்து, தனித்தனி பூமியில் சாய்ந்தனர். இச்சமயத்தில் வாயுதேவன் தன்புத்திரனுகிய வீமனுக்குத் தெளிவையூ

இடத்தையும் கொடுத்தான். அப்போது பீமன் எழுந்து, கிருஷ்ணனது தூண்டுதலால் ஜராசந்தனது உடலை இரண்டாகக் கிழித்தெறிந்து ஆரவாரித்தான்; ஜராசந்தன் பிறக்கும்போது இரு பிளவாகப் பிறந்து பின் ஒன்று சேர்ந்தவனாகையால் பிளப்புண்ட தன்னுடல் ஒன்றுகூடித் திரும்பவும் கடுமையான போரைச்செய்தான். மற்றும் ஒருமுறை பீமன், ஜராசந்தனது உடம்பை இருகூறாக்கினன். அச்சமயம் பார்த்துக் கண்ணபிரான் ஓர் கோரைப்புல்லை எடுத்து இரண்டாக வகிர்ந்து பூமியில் தலைகீழ்மாறிப்போட்டுக் குறிப்பித்தார். இக்குறிப்பை உணர்ந்த பீமன் பிளவுண்ட ஜராசந்தனது உடலைத் தலைகால் மாறியிட்டான்; அவ்வளவில் ஜராசந்தன் ஆவி, யாக்கையை விட்டுப்பிரிந்து விண்ணுலகம் புகுந்தது. இதனையறிந்த பலரும், "சேருக்கென்னும் தீயகுணத்தாலல்லவோ ஜராசந்தன் தீங்குற்றான்" என்று கூறி நின்றார்கள்.

கண்ணபிரான் ஜராசந்தனால் சிறைப்பட்டிருந்த அரசர்களையெல்லாம் சிறைவீடுசெய்தார். விடுதலைபெற்ற அரசர்கள் "புருஷோத்தமரே! யாங்கள் இனிச்செய்யும்பணி என்ன" வென்று கேட்க அவர், "யுதிஷ்டிரர் அரசர்க்கரசராய் விளங்குதற்கு விரும்பிச்செய்யும் இராஜசூய யாகத்துக்கு நீங்கள் எல்லாரும் உதவிபுரியவேண்டும்" என்று கூறினர். அவர்கள் மகிழ்ச்சியுடன் அப்பணியை ஏற்றுக்கொண்டனர். பின்னர் ஜராசந்தன் புத்திரனான சகதேவன், மந்திரிமார்களுடன் அரண்மனையினின்றும் வெளிவந்து, கண்ணபிரானைவணங்கித் தந்தைசெய்த அபராதத்தைப் பொறுத்தருளுமாறு பிரார்த்தித்தான்; கண்ணனது அநுமதிபெற்றுத் தந்தையின் உடலைத் தகனஞ்செய்து, தம்பிமார்களுடன் ஈமக்கடன்களைச்

செய்துமுடித்தான். இவை முடிந்ததும் கண்ணபிரான் சஹாதேவனை மகத தேசாதிபதியாகப் பட்டாபிஷேகஞ் செய்துவைத்து, அவன்கொடுத்த காணிக்கைப்பொருள்களைப் பெற்றுக்கொண்டு, இராஜசூய வேள்விக்கு வருமாறு அவனுக்குச் சொல்லிவிட்டு, பீமார்ஜுனர்களோடு சஹதேவன் கொடுத்த ஜராசந்தனது சிறந்த ரதத்தின்மீது ஆரோகணித்து, இந்திரப்பிரஸ்த நகரம் வந்து சேர்ந்தனர். ஜராசந்த வதத்தை அறிந்த தருமன், இனி இராஜசூய யாகம் எளிதில் முடியுமென்று கருதி, கிருஷ்ணனது உதவியையும் பீமன் வல்லபத்தையும் பாராட்டி மகிழ்ந்தனன்.

"இகலின் மிகலினி(து) என்பவன் வாழ்க்கை
தவலும் கெடலும் நணித்து"

"பிறர்க்கின்னா முற்பகற் செய்யின் தமக்கின்னா
பிற்பகற் றாமேவரும்" (திருக்குறள்).

ஆணிமாண்டவியர்.

வினையின் விளைவு.

பண்டைக் காலத்தில் மாண்டவியர் என்னும் பெயர் வாய்ந்த முனிவர் ஒருவரிருந்தார். அவர் அந்தணர் குலத்திற் பிறந்தவர்; சத்தியத்திலும் தவத்திலும் மாறாத மனவுறுதி படைத்தவர்; சாந்தமும் தண்ணளியுமிருந்தவர்; வேதங்களை ஓதி எல்லாத் தர்மங்களையும் நன்கறிந்தவர்; இவர் ஒரு சமயம் புண்ணிய தீர்த்தங்களிற் படிந்து பாவங்களைக் கடிந்து யோகஞ் செய்யவேண்டுமென்று எண்ணங்கொண்டு, தீர்த்த யாத்திரை செய்துவந்தார். அங்ஙனம் வரும்போது சாளுவதேசம் என்ற ஒரு தேசத்தை அடைந்தார். அத்தேசமானது வானம் பொய்யாது மழைபெய்தமையால் எல்லா வளங்களும் நிறைந்து, பெருஞ்செல்வர்கட்கும், நல்ல தவம்புரிவோர்க்கும் இடமாய்ச்சிறந்து விளங்கியது. ஆதலால் முனிவர் அந்நாட்டில் வாசம் செய்யக்கருதி, வனத்தின் ஆச்ரமம் ஒன்றை இயற்றி, அதில் அமர்ந்து ஐம்புலன்களையும் அடக்கி, மனத்தைக் கடவுளிடத்துச் செலுத்தி, விழித்த கண் விழித்தபடியே நெடுங்காலம் யோகத்தில் அமர்ந்திருந்தார்.

இவர் இங்ஙனமிருக்குங்கால் ஒருநாள் இரவில் அந்நாட்டுத் திருடர்கள் சிலர் ஓரிடத்து ஒன்றுகூடி "இதுவரை நாம் அந்தக் குடிகளது பொருள்களையே கவர்ந்து, ஜீவனம் செய்துகொண்டு வருகின்றபடியால் நம்மை அடிமையாக்கி

ஆனதும் தரித்திரம் இன்னும் நம்மைவிட்டுத் தொலையாமலி
ருக்கின்றது; இன்று இரவு நாம் உலகத்தை ஒருகுடைக்
கீழ்க்கொண்டு பெருஞ் செல்வத்துடன் வாழுஞ் சாருதய
மகாராஜனது பொக்கிஷத்தைக் கொள்ளைகொள்வோமாகில்
நம்மை நெடுநாளாய்ப் பிடித்திருக்கும் தரித்திரமும் தரித்தி
ராது போகும்; ஆகாத காலமிருந்து அகப்பட்டுக்கொள்வோ
மாயின் அரசனது தண்டனைக்குள்ளாவோம்; அப்போது நாம்
'கண்டோடு போயிற்றுக் குளிர்காய்ச்சல்' என்ற பழமொ
ழிப்படி உயிரோடாவது வறுமைப்பிணி அகன்றுவிடும்;
ஆகையால் இன்று இரவே இக்காரியத்தைச் செய்வதற்குத்
தக்கதாகும்" என்று தம்முட்பேசி முடிவிட்டு, நள்ளிரவில்
அரசன் அரண்மனையுட் புகுந்தார்கள். புகுந்த சோரர்கள்
தாங்கள் கற்ற களவுநூலின் தேர்ச்சியினாலும், வேறுபல தந்
திரங்களாலும் காவலர் கண்ணுக்குத் தோன்றாது மறைந்து
போய்ப் பொக்கிஷ அறையின் கதவைப்பிளந்து, உட்புகுந்து
தங்களது ஆசை தீருமட்டும் பொற்காசுகளையும் ரத்தினங்
களையும் ஆபரணங்களையும் அள்ளி அள்ளி மூட்டைகளாகக்
கட்டிக்கொண்டு வெளிப்போந்தார்கள். இதற்குள் அரசன்
ஓர் கனவுகண்டு நித்திரை தெளிந்தும் தெளியாமலும் விழித்
துக் காவலாளரை விளித்து, "நமது நிதிச்சாலையின் அருகில்
ஆரவம் கேட்கிறதே! போய்ப்பாருங்கள்" என்று கட்டளை
யிட்டான். அவர்கள் ஓடோடியும் போய்ப்பார்க்கப் பொக்
கிஷப்பேழைகள் உடைபட்டிருப்பது கண்டு, அரசனிடம்
வந்து, "அரசே! பொக்கிஷ அறையின் கதவும் பெட்டிகளும்
உடைந்து சிதறுண்டு கிடக்கின்றன; திருடர்கள் களவாடிச்
சென்றதாகத் தெரிகின்றது" என்று அச்சத்தோடு [illegible]

கூறினார்கள். இதனைக் கேட்ட வேந்தன் "ஆ! ஈதென்ன புதுமை; எமது நகரத்து மதில் புறத்தோர்க்கு அசைக்க முடியாத அகலமும் ஏற முடியாத உயரமும் மதிலுறுப்புக்களும் ஆயுத வகைகளும் உடையதாகவிருக்கவும் இவ்வரணைக் கள்வர்கள் எங்ஙனம் கடந்தனர்; நன்றாக விருக்கின்றது! எனது அரசாட்சி,

"மாநிலங்கா வலனாவான் மன்னுயிர் காக்குங்காலைத்
தானதனுக் கிடையூறு தன்னாற்றன் பரிசனத்தால்
ஊனமிகு படைத்திறத்தால் கள்வரால் உயிர்தம்மால்
ஆனபயம் ஐந்துந்தீர்த் தரசாள்வ னல்லனோ"?

என்றுநல்லோர் அரசரது கடமையை ஆன்றோர்கள் கூறியுள்ளார்கள்; எனதரண்மனையையே கள்வர் பயமின்றிக் காக்கவியலாத யானோ உலகத்துக்குடிகளைப் புரக்கவல்லேன்?

"உறங்குமாயினும் மன்னவன் றன்னொளி
கறங்கு தெண்டிரை வையகங் காக்குமால்'

என்ற உண்மையும் என்னளவிற் பொய்யாயிற்றே"! எனத் தன்னுட் பலபல கூறிவருந்திக் காவல் தலைவர்களை அழைத்து "நம்பொக்கிஷத்தைக் கொள்ளைகொண்ட தீயோர்களை விரைந்து நீங்கள் கண்டுபிடியாவிடின் உங்கட்குக் கடுந் தண்டம் ஏற்படுவது தவறாது" எனச்சினந்து கட்டளையிட்டான். காவலர்கள் உடல் நடுங்கிக் குடல் குலைந்து அரசனை வணங்கிவிட்டுத் திருடர்களைக் கண்டுபிடிப்பதற்கு அவர்களது காலடிச்சுவடு நோக்கிப் பின்பற்றி விரைந்து மாண்டவியர் தவஞ் செய்துகொண்டிருக்கும் வனத்துட் புகுந்தார்கள்.

காவலாளர் வருவதையறிந்த திருடர்கள், "இனி நாம் மேற் செல்வோமாயின் நம்மை இவர்கள் கைப்பற்றிக்கொள்வது திண்ணம். ஆகையால் இங்குத்தெரிகிற முனிவர் ஆசிரமத்தில் சிறிதுநேரம் கரந்துறைவோம்" என்றுகூறி, மாண்டவியரது ஆச்சிரமத்துக்குள் புகுந்தொளித்தார்கள். காவலாளர்கள் கள்வர் அடிச்சுவட்டைத் தொடர்ந்துவர அது அவர்களை முனிவரது ஆச்சிரமத்தில் கொண்டுபோய்விட்டது. உடனே அவர்கள் அங்கு முனிபுங்கவர் யோகத்திலிருக்கின்றாரென்பதை அவதானியாதவராய் அவரை, "பெரியீர்! இவ்வழியாக யாரேனும் திருடர்கள் சென்றார்களோ கண்டதுண்டாயின் சொல்லுமின்" என்றனர். முனிவர், சுவரில் எழுதிய சித்திரம்போல் அசைவற்று, ஐம்புலன்களையும் அடக்கித் தமதுள்ளத்தை அகமுகமாக்கி எம்பெருமான் திருவடிக்கமலங்களில் அழுந்தப்பதித்து, நிஷ்டையிலிருந்தாராகையால் அவர்கள் வினவியது ஒன்றும் முனிவரது செவியிற்படவில்லை. அவர்களது உருவமும் அவரது கண்ணுக்குப் புலப்படவில்லை. அதனால் காவலாளிகளுடைய வினவுக்கு முனிவரிடமிருந்து விடை கிடைக்கவில்லை. அது கண்டு அவர்கள், இவர் மறுமொழி பகராததற்குக் காரணம் யாதோவெனத் தம்முட் பேசிக்கொண்டு, இந்த முனிவரிருப்பிடத்தையேனும் சோதிக்கலாமெனச் சோதித்தனர். சோதிக்குமளவில் திருடர்கள் திரவியங்களோடு காவலாளர் கையில் அகப்பட்டனர். உடனே அவர்கள் அவர்களைக் கயிறுகளால் இறுகப்பிணித்து, முனிவர் இருக்குமிடத்திற்கு வந்து, "இக்கள்வர்களை ஆச்சிரமத்துக்குள் ஒளித்துவைத்துக்கொண்டு, இப்படி மௌனிபோல் நடிக்கும் இவனை இராசனிடத்துக்

தலைவனாவான்; இவனையும் இவர்களுடன் பிடித்துக்கட்டிக் கொண்டுபோகவேண்டும்" என்று தீர்மானித்து முனிவரை நோக்கி முனிந்து, "ஏ! முனியே உனது தவமெல்லாம் இன்றோடு அவமாயிற்றே! பசு புலியின் தோலைப்போர்த்துக் கொண்டு பயிர்களை யெல்லாம் பிறர் அறியாது மேய்வது போல் நீ எத்தனை நாள் இத்தவப்போர்வையைப் போர்த்து இதுபோன்ற தீத்தொழில்களைப் புரிந்துவந்தாய்; 'பலநாள் திருடன் ஒருநாள் அகப்படுவான்' என்றபடி இன்று சிக்கிக் கொண்டாயல்லவா! உனது கூட்டத்தாருடன் நீயும் அரசன் அவைக்கு வருவாயாக" என்று அவரையும் ஒருங்கு பிணித்துச்சென்று, அரசன் முன்னிலையில் விடுத்தனர். அரசன் அவையத்தாருடன் ஆலோசித்து தீத்தொழிலினரான அவர்களைச் சிரச்சேதம் செய்யும்படி கட்டளையிட்டுவிட்டுப் பக்கத்தில் நிறுத்தப்பட்டிருக்கும் முனிவரைக் கண்ணுற்று, காவலாளிகளை நோக்கி "ஏ! காவலாளிகளே! இங்கு நிற்பவர் யார்? இவரைப் பார்த்தால் முற்றத்துறந்த முனிபுங்கவர்போற் காணப்படுகின்றாரே! அகத்தின் அழகு முகத்தில் தெரியுமன்றோ? இவரையும் ஏன் இங்கு வருத்திக்கொணர்ந்தீர்கள்?" என்று வினவினான். அதற்கு அவர்கள், "அரசர்பிரானே! இவன் முழுத்திருடன்; இவனே இக்கூட்டத்தினர்க்குத் தலைவன்; இவன் வேடத்தைக்கண்டு மயங்கவேண்டாம். நாங்களும் இவனது தவவேடத்தைக்கண்டு மருண்டு, ஓர் துறவியென்றே கருதிப் பயபக்தியுடன் 'இவ்வழியில் யாரேனும் செல்லுகின்றனரோ' வென வினவினேம்; இவன் ஒன்றும் உரையாது விழித்த கண்ணுடன் பேசாதிருந்தனன்; பின்னர் இவனிருப்பிடத்தைப் பரிசோதித்தபோது இத்திருட

யாவரும் அகப்பட்டனர்; இன்று இவனை விட்டுவிட்டால் இன்னும் இவன் பெருந்தீயோர் குழாத்தைக்கூட்டி நம் நகரத்தையே கொள்ளைகொள்ள முற்படுவான். ஆகையால் முன்பின் யோசியாது இவனை இப்போதே கழுவிலேற்றுவது அவசியமாகும்" என்று அரசன்பால் விரித்துக் கூறினார்கள். காவலாளிகள் வேண்டுகோட்படி செய்ய ஒருப்பட்டாத அரசனது உள்ளம், முனிவரது பூர்வஜன்ம வினையின் விளைவினால் கருத்துமயங்கி, "இவனைக் கழுவிலேற்றிவிடுங்கள்" என்று கட்டளையிட்டான். காவலாளர் ஏனையோரைச் சிரச்சேதம் செய்துவிட்டுக் கசடற்ற முனிவரைக் கழுவிலேற்றி, அரசனிடம் செய்தியைத் தெரிவித்தனர். அரசன் அவர்களை நோக்கி, "கழுவிலேற்றப்பட்டவன் திருடர்களுக்கெல்லாம் குருவாகியவனென்று கூறினீர்களன்றோ? இவனை ஏனைய திருடர் மறைவில் பார்க்கவருதலும் கூடும்; நீங்கள் பக்கலில் கரந்துறைந்து, அவர்களையும் கைப்பற்றிக் கொணருங்கள்" என்றான். அவ்விதமே அவர்கள் மறைந்திருந்தனர். கழுவேற்றப்பட்ட தவசிரேட்டர் இன்பத்தையும் துன்பத்தையும் ஒரே தன்மையாய்ப் பாவிக்கும் சித்தசமனமுடையவராகையால் தமக்கு நேர்ந்த துன்பத்துக்குச் சிறிதும் கவலாது 'எல்லாம் ஈசன் செயல்' எனக் கருதிப் பலநாள அன்னபானாதிகளின்றியும் யோகமகிமையால் இறந்துபடாமல் பண்டுபோல் விழித்தகண் மூடாமல் பரம்பொருளைத் தரிசித்துக்கொண்டு எல்லையில்லாத இன்பக்கடலுள் மூழ்கியிருந்தார்.

இங்ஙனம் இவர் இருக்குங்காலில் ஒருநாள் ஆகாய மார்க்கமாய்ச் சஞ்சரித்துக்கொண்டிருந்த சில [illegible]களும்,

முனிவரொருவர் கழுவின்மேலேற்றப்பட்டிருப்பதைக் கண்ணுற்று, "ஈதென்ன விபரீதம்"! என்று பூமியிலிறங்கி, முனிவருக்கு நேர்ந்த துயருக்கிரங்கி, அவரை அணுகி "மாதவரே! நீர் முற்றத்துறந்த தவக்கொழுந்தாயிருந்தும் உமக்கு இத்தகைய துன்பம் வரக்காரணமென்? உலகத்தில் ஒருவன் இழிகுலத்திற் பிறந்தவனேனும் அறிவு சிறிதும் இல்லாதவனாயினும் "தவமும் தவமுடையார்க்காகும்" என்றபடி பூர்வ ஜன்ம புண்ணியத்தால் தவமேவடைந்தானாகிலே எல்லாப்பாவங்களும் நீங்கிவிடும்; அஃதுடன் அகப்பற்றுப் புறப்பற்று நீங்கப்பெற்றவர்களாயின் பழவினை யென்ற பெயரே இல்லாது நசித்துவிடும்; நீரோ உயர்குலத்தில் உதித்தவராயும் ஞானக்கடலாயும் அகங்கார மமகாரங்களை அடியோடு அகழ்ந்தவராயும் சாந்தமூர்த்தியாயும் விளங்குகிறீர். இங்ஙனமாகவும் உமக்கு இவ்விடுக்கண் ஏற்பட்டதை நினைக்குந்தோறும் எங்கட்கு அருளையும் ஆச்சரியமும் விளைகின்றது. உமக்குற்ற இத்தண்டத்தை உற்று நோக்கினால் இந்நாட்டரசனால் உண்டானதென்று தோன்றுகிறதே; இந்நாட்டு வேந்தன் அவ்வளவு பொல்லாதவனோ?

'மனத்தது மாசாக மாண்டார் நீராடி
மறைந்தொழுகு மாந்தர் பலர்'

என்று கூறியபடி உள்ளத்தில் தங்கள் தீக்குணங்கள் தோன்றாமல் தவவேடத்துள் மறைந்தொழுகுவார் உளராயினும் உம்மைப்போன்ற பெரியோரையும் அவ்விதம் மதித்துவிடலாமோ? உமது பாசற்ற அகத்தின் அழகு உமது திருமுகமண்டலத்தில் சிறந்து விளங்குகின்றதே. ஒருவரது முகமே

அவரது உள்ளக்கருத்தைச் செவ்வையாய் அறிதற்குச் சிறந்த கருவியாகும். இதுபற்றியன்றோ?

'அடுத்தது காட்டும் பளிங்குபோல் நெஞ்சம்
கடுத்தது காட்டு முகம்'

என ஆன்றோர் கூறுவாராயினர்; குறிப்பறிதல் என்பது எல்லாரிலும் அரசர்கட்கும் மந்திரிகட்கும் இன்றியமையாததன்றோ? ஆராயாது அவசர புத்தியால் இத்தகைய கொடுங் கட்டளை விதித்த அரசன் இன்னும் உயிரோடிருக்கிறானே? 'அல்லவை செய்தார்க் கறங்கூற்றம்' என்றவாறு அவனை அறக்கடவுள் இன்னும் சகிக்காமலிருக்கின்றதா? நெஞ்சிற் பாய்ந்திருக்கும் கழு எவ்வளவு வேதனையைத் தருகின்றதோ தெரிகிலது" என்று பரிந்து கூறினார்கள்.

இவற்றை யெல்லாம் கேட்ட மாண்டவியர், அவர்களை நோக்கி "முனிவர்களே! தேவர்களே! என்னை இத்தண்டனைக்குட்படுத்தியவன் இந்நாட்டுச் சாருவ ராஜனென்று அவனை நீவிர் வெறுக்கவேண்டாம்; அவன் எவ்வளவேனும் நீதியிற் பிறழ்ந்திலன்; இத்தண்டனையை யான் அடைதற்குக் காரணம் பழவினையே. இது

'பல்லாவுள் உய்த்து விடினும் குழக்கன்று
வல்லதாம் தாய்நாடிக் கோடலை—தொல்லைப்
பழவினையும் அன்ன தகைத்தேதற் செய்த
கிழவனை நாடிக் கொளற்கு'

என்ற முதுமொழியின்படி தன்னைச் செய்தவனைத் தவறாமல் வந்துபற்றித் தன்பயனை உண்பிக்கும். மகான்களுக்கு இ

துன்பம் எவ்விதம் நேருமென்று சந்தேகித்தீர்கள்; 'உறற்பால நீக்கல் உறுவர்க்குமாகா', 'உறற்பால தீண்டாவிடுதலரிது' என்ற நீதிகளை நீங்கள் அறியீர்களோ? தன்வினை தன்னைச்சுடும் என்றபடி என் வினையே என்னை இத்துன்பத்துக்குட்படுத்தியது", என்று பலவாறு கூறி, அவர்களைச் சித்த சமாதானம் அடையச்செய்து, கவலையை ஒழித்து அனுப்பிவிட்டு, வழக்கம்போல் கழுமேயோகத்திலிருந்தார்.

இவ்வுரை நிகழ்ச்சிகளையெல்லாம் பதுங்கியிருந்து கேட்ட காவலாளிகள் உள்ளம் நடுங்கி, விரைந்தோடிவந்து, அரசன் சமூகத்தில் அடியற்ற பனைமரம்போல் வீழ்ந்து வணங்கி "அரசர்பிரானே! கழுவேற்றப்பட்டவர் உண்மையாகத் திருடர் தலைவரல்லர், ஐம்புலக்கள்வரை அடக்கி ஆளுந்தவர்; தங்களையொத்த புவிராசரெல்லாம் வணங்கும் தவராஜசிகாமணி; நாங்கள் மறைவிலிருக்கும்போது அநேக முனிவர்களும், தேவர்களும் இவருக்குற்ற துன்பங்காரணமாக இவரருகில் வந்து பிரலாபித்ததையும், இவர் அவர்கட்குரைத்த மறுமொழியையும் ஆராய்ந்தால் இவரது பெருமையையும், உத்தம குணங்களையும் இத்தன்மைத்தென்று எங்களால் அளவிடவியலாது" என்று கூறினார்கள். இதனைக் கேட்டதும் அரசன் உள்ளம் துணுக்குற்று, "ஆ! என் செய்தேன் பேதையேன்! குற்றம் சுமத்தப்பட்ட ஒருவனை அரசர்கள், சாட்சிகளாலும் அமைச்சரின் சூழ்ச்சிகளாலும் தர்மசாஸ்திர ஆராய்ச்சியாலும் உண்மைக் குற்றவாளிதானென்று நன்கு தெரிந்தே குற்றத்திற்குத் தக்கவாறு தண்டனை விதிக்கவேண்டும்; மேற்கூறியவற்றாலும் ஓர் நியாயத்தைத் தீர்மானிக்க முயலாவிடில் அரசன் மாறுவேடம் பூண்டு

தனியே சென்று உலாவியேனும் உண்மையறிந்து, வழக்கை ஆராய்ந்திடவேண்டும்; இங்ஙனமெல்லாம் செய்யாது ஏவலாளர் சொற்களை நம்பி, ஓர் பெரியாரைக் கள்வனென்று அல்லலுக்குட்படுத்திய யானோ அரசன்? யானே கள்வன்.

'மாதவர் நோன்பும் மடவார் கற்பும்
காவலன் காவல் இன்றெனில் இன்றாம்'

என்று பெரியோர் கூறுவர்; இப்போது அரசனாகிய யானே ஓர் மாதவரை வருத்தினேனென்றால் என்னது செங்கோல் மாட்சியை என்னென்பது? நான் என்று கொடுங்கோலான் முன்னோர் ஈட்டிய புகழ்ச்செல்வ மனைத்தையும் விட்டு ழித்தேனே!" என்று கழிவிரக்கங்கொண்டு, பலவாறு நொந்து தன்னையே வெறுத்தான். உடனே, முனிவரை யேற்றியிருந்த கழுமரத்தருகில் அதிவிரைவாக வந்து, வீழ்ந்து பணிந்து, முனிவரை வணங்கினான். பின்னர் முனிவரை நோக்கி, "அடிகளே! அரசராயினோர் உலகத்துள்ள உயிர்கட்கெல்லாம் தந்தையும் தாயும் தெய்வமுமாவர்; தங்களைப்போன்ற மஹரிஷிகள் அவ்வரசர்க்குத் தெய்வமாவர்; இதனையறியாது சிறியேன் பாவியேன் இழைத்த தீங்கைப் பொறுத்தருள வேண்டும்" என்று பலவாறு துதித்துக் குறையிரந்து, கழுமரத்தை மெல்லச் சாய்த்து, முனிவர்க்கு வருத்தமுண்டாகாமல் செருகிப் பாய்ந்திருக்கும் கழுவைப் பிடுங்க முயன்றான். அங்ஙனம் செய்யின் முனிவர்க்கு வருத்தம் மிகுமெனத் தெரிந்து, கொல்லர்களை வரவழைத்துக் கழுவை, முனிவர் மேனிக்குப்புறம் அரத்தால் அராவி விடுமாறு கட்டளையிட்

டான். அவர்களும் அங்ஙனமே செய்தார்கள். ஆணி முறிக்கப்பட்ட கழுவாணி முனிவரது நெஞ்சிலேயே தங்கியிருந்தபடியால் அதுமுதல் ‘மாண்டவியர் ‘ஆணிமாண்டவியர்’ என அழைக்கப்பட்டார். அரசன் முனிவர்க்குப் பல உபசாரங்கள் புரிந்து துதித்தான். முனிவர் தமது மார்பிலிருக்கும் கழுவாணியைக்கண்டு, “இது பூஜைக்குரிய புஷ்பக்குடலையை மாட்டிக்கொள்வதற்கு நன்கு உதவும்” என மகிழ்ந்தார். பின்பு ஆணிமாண்டவியர் அரசனை நோக்கி, “அரசே! நீ; கவலற்க; நீ நீதிமான்; எனக்கு வந்த இத்துன்பம் உன்னால் வந்ததன்று; எனது பழவினையினாலேயே எய்தியது. எனக்கு உன்மீது சிறிதும் வருத்தமில்லை; நீ சுகமாய்ப் பன்னெடுங் காலம் வாழ்ந்திருப்பாயாக” என்று வாழ்த்துரைத்து, அரசனிடம் விடைபெற்று, அவனைவிட்டகன்று வனஞ்சென்று யோகத்திலிருந்தார்.

சின்னாட் கழிந்த பின்னர் ஒருநாள் முனிவர், தமக்குக் கழுவேற்றம் உண்டானதற்கு ஏதுவாயிருந்த வினை இன்னதென அறியவேண்டுமெனக் கருத்துக்கொண்டார்; இதனை யாரிடத்துச் சென்று வினவினால் அறியலாகுமென்று யோசித்தார். “உலகத்து உயிர்களின் நன்மை தீமைக்குத் தக்கவாறு பலனையளிக்கும் தொழிலுடைய யமனிடஞ்சென்றால் நமது கருத்து நிறைவேறும்; அவனுக்குள்ள சமன் என்னும் பெயரே அவனது நடுவு நிலைமையைத் தெரிவிக்கின்றது; ஆகையால் அவன்பாற்சென்று உசாவி உண்மையறியலாம்” என்று நினைந்து, சிலமுனிவர்களோடு யமபுரத்தை அடைந்தார். யமதர்மன் முனிவரை எதிர்சென்றழைத்து, ஆசனங் கொடுத்து அமரச்செய்தான். முனிவர் “தென்றிசைத் தலை

வினைப் பயனை யனுபவிப்பதாகிய யான் கழுவிலேற்றப்பட்டு, வருந்த முற்றதற்குக் காரணம் என்ன"? வெனக் கேட்டார். யமன் வணங்கி, "தவமணியே! நீவிர் அதிபால்யராயிருந்த காலத்தில் தும்பிகளைப் பிடித்து, அவற்றின் வாற்புறங்களில் முட்களைக் குத்திப் பறக்கவிட்டுப் பார்த்தீர்; அத்தீவினையே உமக்கு இத்துன்பத்தைத் தந்தது. ஒரு தருமமானது மிகச் சிறிதாயினும் ஒன்று பலவாய்ப் பெருகுவது போலவே பாவமும் மிகச்சிறிதாயினும் அது மிகப்பெருகித் துன்பத்தைத் தவறாது நல்குமன்றோ"? என்றான். அதனைக்கேட்ட முனிவர் "இளம் பருவத்திலும் பிற உயிர்கட்கு இன்னல் விளையாதிருத்தலே நல்லொழுக்கமாகும்; அப்பருவமோ சாஸ்திர உபதேசங்களை அறியாத பருவம்; அப்பருவத்தில் அறியாமையினால் இத்தீச்செய்கையைச் செய்தேன் எனினும் பின்பு வேதங்களை ஓதினேன்; வேத விதிப்படி ஒழுகினேன்; துறவியாயினேன்; அருந்தவங்களை ஆற்றினேன்; 'விளக்கின் ஒளி புகுந்த இடத்து இருள் பறந்து போவதுபோல் தருமமேலிட்டவிடத்துப் பாவம் தேய்ந்து போகு'மென்று வேதம் முழங்குகின்றது. இவற்றையெல்லாம் நோக்காமல் நீ இக்கடுந்தண்டம் விதித்தது தவறன்றோ"? என்று கடுகடுத்துக் கேட்டார். அதற்கு யமன், "தவசிகளே! உலகத்தில் செல்வர்களும் அரசர்களும் செல்வக்களிப்பால் வழியல்லா வழியிற்சென்று கெட்டுவிடாமல் அவர்களை இடித்துரைத்து, நல்வழிப்படுத்தற்கு அறிஞர்களையும் மந்திரிகளையும் தந்தம் பக்கலில் வைத்துக்கொள்ளும்படி கடவுள் நூல்வாயிலாகக் கட்டளையிட்டிருக்கிறார். எனக்கும் கடவுள் ஓர் நியதி செய்துள்ளார்; அஃதென்னவெனில்:- 'பெரியோர்

களுக்கீடாக என்னிருப்பிடத்தின் மேற்புறத்தில் ஓர் மலையையும், மந்திரிகளுக்கீடாக கீழே அக்கினி ஆற்றையும் அமைத்துவைத்துச் சிறிது நீதியில் தவறினும் மலை உன் தலையில் விழும்; அதனால் அக்கினி ஆற்றில் விழுதல் நேரும்' என்பது. இதோ பாரும்; ஒரு இழையில் ஒரு மலை தொங்குகிறது; ஆசனத்தின்கீழ் அக்கினியாறு ஓடிக்கொண்டிருக்கிறது; சிறிது உண்மையில் வழுவுவேனானால் மலையறுந்து தலையில் விழும்; உடனே அடியேன் அக்கினி ஆற்றில் பிரவேசமாவேன்; தங்களுக்குற்ற துன்பம் என் தவற்றால் உண்டானதாமாயின் என்னைத் தாங்கள் இவ்விடத்தில் இந்நிலையிற் பார்த்திருத்தல் கூடுமோ? என்கதி அதோகதியாகியிருக்குமன்றோ?" என்று மறுமொழி பகர்ந்தான். முனிவர் மீண்டும் வெகுண்டு "நீ என்னகாரணங் கூறினும் அறியாப் பருவத்தில் இழைத்த குற்றத்திற்கு நீ விதித்த தண்டம் கடுந்தண்டமேயாகும்; இத்தவற்றுக்காக நீ பூலோகத்தில் சந்திரவம்சத்து ராஜஸ்திரீகளின் தாதி வயிற்றில் மூடஜன்மமாய்த் தோன்றக்கடவாய் எனச்சபித்துவிட்டு, மீண்டும் வனத்திற்கு வந்து, அருந்தவங்களாற்றி, மீளாநெறியாகிய பரமபதத்தை அடைந்தார்.

ஆபுத்திரன்.

அல்லது

புண்ணிய ராஜன்.

பண்டைக் காலத்தில் வாரணாசி என்ற சிறப்புப் பெயர்பெற்ற காசிமா நகரத்திலே 'அபஞ்சிகன்' என்னும் அந்தணன் ஒருவன் இருந்தான். அவன் தக்க பருவத்திலேயே நல்லாசிரியரை அடைந்து, வேதவேதாங்கங்களையெல்லாம் வழுவறக்கற்று வேதபாரங்கதனாய், 'ஆரண உபாத்தியாயன்' என்னும் பட்டமும் பெற்றான். பின்பு அவன் ஆசிரியர் ஆணையால் நல்லறமாகிய இல்லறம் நடத்தக்கருதி, வாழ்க்கைத் துணையாக 'சாலினி' என்னும் ஒரு பார்ப்பனியை மணந்து வாழ்ந்துவந்தான். அங்ஙனம் வாழுநாளில், அவன் மனைவியாகிய சாலினி, மகளிர்க்கு இன்றியமையாத கற்பொழுக்கத்தினின்றும் வழுவிக், கணவனுக்குப் பெருந்தீங்கிழைத்தவளானாள். அதுபற்றி அவள் அச்சமும் நாணமும் துக்கமுங்கொண்டு, அப்பாவத்தைத் தீர்த்துக்கொள்ளக்கருதி, குற்றமுற்ற குலமகளிர் அக்குற்றத்தைப் போக்குதற்குக் குமரி ஆடச்செல்லும் அக்கால வழக்கப்படி, தான் கன்னியாகுமரியில் நீராடவேண்டுமெனத் துணிந்து, தான் கர்ப்பிணியாயிருந்தும் அதனையுங் கருதாது ஒருவரும் அறியாவண்ணம் அகத்தைவிட்டு வெளிப்போந்து, பிரயாணமானாள்.

அங்ஙனம் புறப்பட்ட பார்ப்பனி, பல ஊர்களையுங் கடந்து வருகின்றவள் கொற்கை நகரத்துக்கருகிலுள்ள ஆயர்

ஸ்ரீ

இளைஞர் கதைப்பூந்தோட்டம் மலர்-௬

ஆபத்தில்
அல்லது
புண்ணியராஜன்

மதுரை அமெரிக்கன் காலேஜ்

தலைமைத் தமிழாசிரியர்

ஸ்ரீ. கார்மேகக் கோனார் அவர்கள்,

எழுதியது.

மதுரை, புத்தக வியாபாரம்,

இ. மா. கோபாலகிருஷ்ணக் கோன்,

வெளியீடு

காபிரைட்] 1926. [விலை அணா 2

முன்னுரை

ஆபுத்திரன் சரித்திரம். தமிழ் மொழியின் ஐம்பெருங் காப்பியங்களுள் ஒன்றாகிய மணிமேகலைக் காப்பியத்தில் ஆங்காங்கே இடையிடையே வரும் ஓர் கிளைக்கதை. இதனை ஓர் சேரப்பகுத் தொகுத்துப் புதிய உரைநடையில் இளைஞர் கதைப் புத்தக மலர் I ஆக வெளியிடுகிறேன்.

இச்சரித்திரத்தின் காவிய சம்பந்தம் பற்றியும் இதன் நோக்கம் பற்றியும் புனைந்துரைத்த சில பகுதி களன்றி ஏனையவெல்லாம் 1500 வருடங்கட்கு முன்னர் நிகழ்ந்த உண்மைச் சரித்திரமேயாம். இச்சரித்திரத்தோடு மேலாகிய மணிமேகலையின் சிறப்பு இடையிடையே தொடர்பு பற்றி ஆங்கங்கு சேர்ந்து வருகின்றது.

இக்கதையைப் படிக்கும் சிறுவர், சிறுமிகள், அன்பு, அருள், வாய்மை, அறிவு, ஒழுக்கம் போன்ற நற்குண நற்செயல்களில் இளமையிலேயே சிறந்து, திகழ்ந்து வாழ்வர் என்பது என் கருத்து. இம்முறையால் மாணவர்கள் உளம் கொண்டு பயனுறுதற்கு ஓர் கோடு வண்மையாய் உதவா செய்யும் இச்சிறு நூலைக் கல்வி உலகம் உவகையுடன் ஆதரிக்குமென்று துணிபுடையேன்.

ஆ. கோர்

சேரியிலே ஆலாவ்வருந்தி ஓர் ஆண்மகனைப் பெற்றாள். பெற்ற அவள்,

> "தொடர்ந்த மும்மல முருக்கிவெம் பவக்கடல் தொலையக்
> கடந்த ஞானியும் கடப்பரோ மக்கள்மேற் காதல்"

எனக்கூறியிருப்பவும் தாய்க்குப் பிள்ளைகள்மீது உண்டாகும் இயற்கை அன்பும், இரக்கமும், ஒரு சிறிதும் இல்லாது, அக்குழந்தையை ஒருதோட்டத்தில் போட்டுவிட்டுக் குமரித் துறையை நாடி நீங்கினள். நீங்கவே அக்குழவி உணவு பெறாமையால் பசிமிகுந்து வருந்தியழுதது. அச்சமயம் அத்தோட்டத்தின் பக்கலில் பசும்புல் மேய்ந்துநின்ற ஒரு பசுவானது, அக்குழந்தையின் அழுகையொலியைக்கேட்டு, அருகில் வந்து அதன் வருத்தந்தீர நாவால்நக்கித் தன் பால் மடியைக் குழந்தையின் வாயிலிட்டுப் பாலூட்டி, ஏழு நாள் வரையும் அப்புறம் இப்புறம் செல்லாது அன்போடு பாது காத்துக்கொண்டிருந்தது.

அவ்விதமிருக்கையில் வயனங்கோடு என்னும் ஊரிலிருந்து தன் மனைவியோடு வழிவருகின்ற 'பூதி' என்னும் அந்தணன் ஒருவன் அக்குழந்தையின் அழுகை ஒலியைக் கேட்டுச் சென்று, யாருமின்றித் தனியே கிடக்கும் அதைக் கண்டு, பெருகிய அன்பத்தோடு கண்ணீருகுத்து, 'இவன் பசுமகன் அல்லன்; என்மகனே' என்று சொல்லி, வறியோர் புதையல் பெற்றதுபோல் பெருமகிழ்வுபூண்டு, புத்திரசெல்வத்தை வழியிடையே கொடுத்தனுக்கிரகித்த இறைவன் திருவருளைச் சிந்தித்துத் தொழுது, அக்குழந்தையை எடுத்துத் தோள்மீது அணைத்து, உவகையோடு விரைந்து தன் ஊர்

சென்று வீடு சேர்ந்தான். சேர்ந்த அவன் அம்மகவுக்கு 'ஆபுத்திரன்' என நாமம் சூட்டி, அதனை ஆதாரத்தோடு 'வறியன் ஒரு செய்யாளன் அச்செய்வினையைக் காக்கும் அது போலப்' போற்றிப்புனைந்து வளர்த்துவந்தான். குழந்தை இளம்பிறைபோல் வளர்ந்து, ஐந்தாண்டு நிரம்பியது. பூதியும் புதல்வனை உபநயனம் செய்தற்கு முன்னரே எல்லாக்கலைகளை யும் நாடக காவியங்களையும் நன்கு பயில்வித்தான். ஆபுத் திரனும் அவற்றை யெல்லாம்

"கற்க கசடறக் கற்பவை கற்றபின்,
நிற்க அதற்குத் தக"

என்ற தமிழ்மறைக்கு இலக்காய் ஐயந்திரிபறக்கற்று, அன்பு, அருள், வாய்மை, அடக்கம் முதலிய நற்குணங்களையே பொற்கலனாகப் பூண்டு ஒழுகுவானாயினன். அங்ஙனம் அவன் ஒழுகிவருநாளிலே அவ்வூரிலுள்ள ஓர் அந்தணன் வேள்வி செய்யக்கருதி, ஒரு பசுவைக்கொணர்ந்து தன்வீட்டினுள் கட்டிவைத்திருந்தான். இதனையறிந்த ஆபுத்திரன் அப் பசுவை அம்மரண வேதனையினின்றும் விடுவிக்கக் கருதி, அவ்வந்தணன் அகத்தினுட் புகுந்தான். புகுந்த அவன் யாகசாலைக்கருகில் மாலைசுற்றிய கொம்புகளையுடையதாய்த் தனக்கு நேரவிருக்கும் அபாயத்தைக்கருதி, அஞ்சி மெய் துயிர்த்துக்கதறி, வேட்டுவர் வலையில் அகப்பட்ட மான்பிணை போல் வருந்திக்கொண்டிருந்த அப் பசுவைக் கண்ணுற்று, 'அந்தோ! என்னே! இந்த அந்தணர்தம் செந்தண்மை' என இரங்கி, 'இதனை மரணவேதனையினின்றும் நீக்குமாறு களவால் நள்ளிரவில் கவர்ந்து செல்வேன்' எனத்தன்னுட்

கருதி, அவ்வந்தணன் வீட்டில் ஒருபுடைத் தங்கியிருந்து, அன்றிரவில் பசுவைக் கையிற்பற்றிப் பருக்கைக் கற்கள் நிரம்பிய காட்டுவழியாக ஊருக்குப் புறத்தே சிறிதுதூரங் கொண்டுபோய் விட்டான். பின்பு அந்தணர்கள், யாகப் பசுவைக் காணாது துனுக்குற்று, நாற்புறத்துந் தேடுபவர்களாய் அலைந்து ஓரிடத்து அப்பசுபாலகனைப் பசுவோடு அகப்படுத்திக்கொண்டார்கள். பின்னர் அவர்கள் ஆபுத்திரன் கருத்தை அறியாது, அவனை நோக்கிப், "புலைச்சிறுவா! இப்பசுவை இராவில் எதற்காகக் கவர்ந்துகொண்டு வந்தாய்?" எனப்பலவாறு கடிந்துரைத்துக் கோலால் அடித்துத் துன்புறுத்தத் தொடங்கினார்கள். அப்பொழுது ஆபுத்திரனை அதிகமாக அடித்து வருத்தும் அந்தண உபாத்தியாயனைப் பசு, தன் கோட்டால் குத்திக் குடரை வெளிப்படுத்தி விட்டுக் காட்டிற்குள் பாய்ந்து விரைந்தோடிவிட்டது.

பின்னும் அதிகமாக வருத்திய அவர்களை நோக்கி, ஆபுத்திரன், "வருந்தன்மின்; யான் சொல்வதைக் கேண்மின்; நீங்கள் இப்பசுவை வருத்தத் துணிந்தீர்களே! அது உங்களுக்கு யாது குற்றஞ் செய்தது.

'விடுநில மருங்கிற் படுபுல் லார்ந்து
நெடுநில மருங்கின் மக்கட் கெல்லாம்
பிறந்த நாள்தொட்டுஞ் சிறந்ததன் தீம்பால்
அறந்தரு நெஞ்சோடு அருள்சுரந் தூட்டும்
இதனொடு (உங்களுக்கு) வந்த செற்ற மென்னை?'

'அவிசொரிந் தாயிரம் வேட்டலின் ஒன்றன்
உயிர்செகுத் துண்ணாமை நன்று'

என்று தமிழ்மறை முழங்குவதையும் அறியீர்களோ? பசுக்களைக்கொன்று ஆயிரம் வேள்விசெய்து அடையும் பயனை ஓருயிரையுங்கொல்லாமையாகிய தருமத்தால் அடையலாமே; இச்செயலை நீவிர் கடைப்பிடியீராயின் உங்களுக்கு அந்தணர் என்னும் பெயர் எவ்வாறு ஏற்கும்" எனப் பலவிதமான அறவுரைகள் கூறி, அவர்களை அருள்வழி ஒழுகுமாறு தெருட்ட முயன்றான்.

அந்தணர்களோ, அவனுரைகளுள் ஒன்றையுங் கேளாது அவனை நோக்கி, "நீ வேதங்களைக் கற்றுணர்ந்தும் வேத வேள்வியை நிந்தனைசெய்யும் பேதையாயிருக்கின்றாய். ஆதலால் நீ பசுமகன் என்பதற்குச் சாலவும் பொருத்த முள்ளவனாக இருக்கின்றாய்" என்று இகழ்ந்து கூறினார்கள். அங்ஙனம் கூறலும் ஆபுத்திரன், "பசுவின் மகன் அசல முனிவன், மானின் மகன் சிருங்கிமுனிவன், நரியின் மகன் கேசகம்பள முனிவன்; இவர்களை நீங்கள் உங்கள் குலத்து முனிசிரேஷ்டர்களென்று சிறப்பித்துக் கூறவில்லையா? பசுவின் வயிற்றில் பிறந்ததால் வந்த இழிபு யாது? 'கள்ளி வயிற்றில் அகில் பிறக்கும்' என்ற முதுரையை நீங்கள் அறியீர்போலும்" என்றுகூறித் தன்னை இகழ்ந்த அவர்கள் வாயை அடக்கினான்.

அப்போது அங்குள்ள அந்தணர்களுள் ஒருவன், "ஓ! இவன் பிறப்பின் வரலாற்று முறையை நான் அறிவேன்; முன்னொரு நாள் குமரி தீர்த்தத்தில் விதிப்படி படிந்து, குமரித்தெய்வப்படிமத்தை வணங்கிவிட்டு, வருத்தமிகுந்து வரும் சாலி என்னும் ஒரு பார்ப்பனியைக் கண்டு, 'உன்

ஊர் யாது? நீ எதற்காக ஈண்டுவந்தாய்? வாட்டத்திற்குக் காரணம் என்ன' என்று நான் கேட்டதற்கு அவள், 'யான் வாரணாசி என்னும் ஊரிலுள்ள ஆரண உபாத்தியாயன் அபஞ்சிகன் என்னும் அந்தணனது மனைவி; யானொழுகிய தீய ஒழுக்கத்தால் கணவனைப்பிரிந்து, கன்னியாகுமரிக்கு நீராடச்சென்றேன்; செல்லுகையில் பாண்டியரது கொற்கை நகரத்துக்கு அப்பால் ஒருகாத தூரத்திலுள்ள ஆயர்பாடியிலே ஆண்மகவு ஒன்றைப்பெற்று, இரக்கமின்றி அதனை ஆங்குள்ள ஒருதோட்டத்தில் இட்டுச்சென்றேன்; இப்படிப்பட்ட தீவினையாட்டியாகிய எனக்கு நற்கதி உளதாமோ?' என்று மிகத்துன்புற்று அழுதாள். அவள் பெற்ற அந்த மகனே இவன்; இதில் சிறிதும் ஐயுறவு இல்லை; 'இதை வெளிப்படுத்தலால் யாதுபயன்' எனக்கருதி, இதுகாறும் உங்களுக்குச் சொல்லாதிருந்தேன்; அசுத்தனாதலால் இவனைத் தீண்டாது நீங்குங்கள்" என்று சொன்னான். ஆபுத்திரன் அதுகேட்டு "முனி சிரேஷ்டர்களாகிய அகஸ்தியரும் வசிஷ்டரும் தேவகணிகையாகிய திலோத்தமையின் புத்திரர்கள் என்பதனை அறியீர்களோ? சாலிக்குத் தவறுகூறத் துணிந்தீர்களே" என்றுகூறி, அவர்களைநோக்கி நகைத்தான். வளர்த்த பூதி அந்தணனும் அவனைப் புலைமகனென்று தன்னகத்துக்கு வரவொட்டாது தடுத்துவிட்டான். பின்னர் ஆபுத்திரன், ஆதரிப்பார் ஒருவருமின்றி, இரந்துண்டு காலங் கழிக்கக்கருதி, பிச்சைப்பாத்திரத்தைக்கையிலேந்தி, வீடுகள் தோறுஞ் செல்ல, அவனைப் 'பசுவைத் திருடின கள்வன்' என்று இகழ்ந்து, அந்தணர்கள் ஊர்களில் எல்லாம் அன்னமிடாமல் பிச்சைப்பாத்திரத்தில் கல்லிடத்தொடங்கினார்கள்.

அங்ஙனம், அவன் வறுபுகளின்றிப் பாண்டியராஜ இராஜதானி யாகிய ம[illegible]பதியை அடைந்து, ஆங்குள்ள சிந்தாதேவி யின் (சரஸ்வதி) கோவிலாகிய கலைநியமத்தின் எதிரேயுள்ள அம்பலப்பீடிகையை (பொதுநிலையம்) அடைந்து, அதனையே தனக்கு உறைவிடமாகக்கொண்டு, கையிற் பிச்சைப்பாத்திர மேந்தி, இல்லங்கடோறும் சென்று சென்று, வாங்கிவந்த உணவை, அவ்வம்பலத்தில் அமர்ந்து "ஏ! அந்தகர்களே! மூடவர்களே! அகதிகளே! நோயாளிகளே! யாவரும்வம்மின், வம்மின்", என்று இரக்கத்துடன் கூவி அழைத்து, அவர்களை அன்புடன் உண்பித்து, எஞ்சிய மிச்சத்தையே தானுண்டு, பிச்சைப் பாத்திரத்தைத் தலையணையாக வைத்துக்கொண்டு, இரவில் அவ்வம்பலத்திலேயே கண்படைகொண்டு காலங் கழித்து வந்தான்.

இங்ஙனம் அவன் காலங்கழித்து வருநாளிலே ஒரு நாள் மழை பெய்துகொண்டிருக்கும் நள்ளிரவில் சிலர்வந்து, ஆபுத்திரனிடம் "எங்களைப் பசிப்பிணி வருத்துகின்றது" என்று வருந்திக்கூறினார்கள்: ஏற்றான் அல்லது வேற்றான் இல்லோனாகிய ஆபுத்திரன், அவரது பசியாற்றும் ஆற்றல் இல்லாதவனாய் மிகவருத்தமுற்றான். அவ்வமையத்தில் கலை நியமத்தில் கோவில் கொண்டிருக்கும் சிந்தாதேவி எழுந் தருளி வந்து "எட! வருந்தாதே; இதனைக் கொள்வாயாக; நாடெல்லாம் மழைவளங்குன்றி வற்கடம் உற்றாலும் இவ் ஓடு வறுமையை அடையாது. கொடுக்கக் கொடுக்க உணவு வளர்ந்துகொண்டே வரும்" என்று சொல்லித் தன்கையி லுள்ள அக்ஷயபாத்திரம் ஒன்றை அவன் கையிற் கொடுத்

தான். உடனே அவன் அதைப் பணிவுடன் வாங்கி எல்லை யில்லா மகிழ்ச்சியடைந்து,

"சிந்தா தேவி! செழுங்கலை நியமத்து
நந்தா விளக்கே! நாமிசைப் பாவாய்!
வானோர் தலைவி! மண்ணோர் முதல்வி!
ஏனோர் உற்ற இடர் களைவாய்!"

என்று துதித்து அத்தேவியைத் தொழுது, பசியால்வருந்தித் தன்னகம் வந்த அவர்களை ஊட்டி, அந்நாள் தொட்டு முட்டின்றி அனைத்துயிர்க்கும் உணவளிப்பானாயினான். உண் பதற்காக மனிதர்கள் பலர் அவனைச் சூழ்ந்துகொண் டார்கள். பறவைகளும் விலங்குகளும் அவனைவிட்டகலாது அன்புடன் சுற்றிக்கொண்டன. இவன் உணவூட்டும் ஓசை இடையீடின்றி ஒலித்துக்கொண்டேயிருந்தது; இதனால் இவன் பட்சிசாலம் பயன் கொள்ளப்பழுத்த முதுமரம்போல் விளங்குவானாயினான்.

இங்ஙனம் இவன் இடைவிடாது புரிந்துவரும் புண் ணியச்செயலைத் தனது *பாண்டு கம்பள நடுக்கத்தால் அறிந்த இந்திரன் இவனுக்கு வேண்டும் வரங்கொடுத்தற்கு எண்ணி, வளைந்த உடம்புடன் தண்டூன்றி ஒரு விருத்த வேதியன் வடிவங்கொண்டு வந்து, ஆபுத்திரனுக்கு முன் னின்று, "நான் இந்திரன்; உனக்கு வரங்கொடுத்தற்கு

* பாண்டு கம்பளம் - வெள்ளைக் கம்பளம்; இந்திரன் தனது பாண்டு கம்பளம் அசைந்தால் உலகில் நிகழும் விசேட நிகழ்ச்சியை அறிந்துகொள்வானென்று கூறுதல் பௌத்தரது வழக்கம்.

கவிகளை விரும்புவது யாது? உன்னுடைய பெரிய புண்ணியத்தின் பயனைப் பெற்றுக்கொள்வாயாக" என்று சொல்ல, ஆபுத்திரன், விலாவெலும்பு ஒடியும்படி நகைத்துப் பரிகசித்து, எவரும் ஏற்பாரும் இல்லாமையால் சுத்துவக் குறை இல்லாமல் அறச்செய்கையும் இல்லாத தேவர்நாட்டுத் தலைவனே! என்பதுபட,

"அறஞ்செய் மாக்கள் புறங்காத் தோம்புநர்
நற்றவஞ் செய்வோர் பற்றற முயல்வோர்
யாவரு மில்லாத் தேவர்நன் னாட்டுக்
கிறைவ னாகிய பெருவிறல் வேந்தே!"

என விளித்து, "வாடிய முகத்தராய் வருந்தி, வந்தவர்களது அரும்பசியைத் தீர்த்து, அவர்களது இனிய முகத்தை யான் காணும்படி செய்து, சுத்துவக்கும் இன்பமளிக்கின்ற எனது தெய்வபாத்திரம் ஒன்றுமே போதும். நான் அறவிலை வணிகனல்லன்; வேறொன்றும் வேண்டற்பாலது இல்லை" என்று மிடுக்காய் மதியாது கூறினான்.

கூறவே இந்திரன் கோபித்து, இவனது அமுத பாத்திரம் வயாந்திருக்க உலகத்தில் பசியால் வருந்துவோர் இல்லையாம்படி செய்வேனென்று தன்னுள் நினைந்து, நாடு முழுதும் வளத்தால் மலியும்படி மேகங்களை ஏவி, மழை பெய்வித்து மிக்க செல்வத்தை உண்டாக்கினான். அதனால் பன்னீராண்டு பஞ்சத்தால் வருந்திய பாண்டிநாடு மழைவளமிகுந்து மாநிலஞ்செழித்தது. ஆகவே பசித்துவருவோர் இல்லாமல் அம்பலம் ஒன்றும் ஆரவம் அடங்கி, விடுதி,

தூர்த்தரும், வேழம்பரும், (இவர்கள் தீயோர்) கடலை மாக்களும் (பிரயாணிகள்) கூடி, வட்டும், சூதும், வம்பக் கோட்டியும் ஆடுதற்குரிய இடமாய்விட்டது. அதுகண்டு, ஆபுத்திரன் அம்பலத்தை விட்டு நீங்கி, ஊர்தோறுஞ் சென்று, "உண்போர் யாரேனும் உண்டோ?" என்று வினவத் தொடங்கினன். அதுதெரிந்து, செல்வக்களியால் இறுமாப்புற்றோர் அனைவரும் "இவன் யார்?" என இகழத் தொடங்கினார்கள். 'நீ இருந்தாயோ'? என வினவுவாருமில்லாமையால் ஆபுத்திரன் பெருஞ் செல்வத்தைக் கடலிடைக் கவிழ்த்தவன் போல வருந்தித் தனியே செல்லுகையில், மரக்கலத்திலிருந்து இறங்கிவந்த பிரயாணிகள் சிலர், வழியிடையில் அவனைக்கண்டு வணங்கி, "சாவகநாடு மழையின்றி மிக்க வறுமையுற்று, உயிர்கள் பசியால் வருந்தி மடிகின்றன" என்று கூறினார்கள். அதுகேட்டு, அவன் நீரில் வீழ்ந்து ஆழுவோரை எடுக்கப்போவார்போல் விரைந்து சென்று, புலம் பெயர் மாக்களோடு சாவகத்தீவுக்குச் செல்லும் மரக்கலத்தில் ஏறினன்; கலமும் பாய்விரித்துப் புறப்பட்டுச் சென்றது. சிலகாததூரம் சென்றதும் கடலானது காற்றினால் கொந்தளிப்பாயிருந்தமையின் சென்ற கப்பல் பாய் இறக்கி, மணிபல்லவம் என்னும் தீவத்தினருகில் ஒருநாள் தங்கியது.

ஆபுத்திரன் அத்தீவின் காட்சியைக் கண்ணுற இறங்கினன், இறங்கின அவன் ஏறிவிட்டானென்று மாலுமி எண்ணி, கப்பலை இருட்காலத்தில் செலுத்திக்கொண்டு போய்விட்டான். அதுதெரிந்த ஆபுத்திரன் "அந்தோ! நான் எண்ணியபடி சாவகநாடு செல்லுதற்கு இயலாது போய்விட்

டித்து என்செய்வேன்" எனப் பலவாறுகவன்று "இவ்வமுதசுரபியை அடைதற்கு முற்பிறப்பில் மிக நல்வினைசெய்த நான் சிறிதும் தீவினையும் செய்தேன்போலும்; அதனாலே நான் தனித்துத் துயருழக்கின்றேன்" என வருந்திக்கூறிப் பின்னரும் "பல உயிரைப் பாதுகாத்தற்குரிய இப்பாத்திரத்தைப் பாற்கடற்றந்த அமுதை வானோர் உண்டு, ஒழித்த மிச்சத்தை யொளித்துவைத்தாங்கு வைத்துக்கொண்டு என்னுயிரை மாத்திரம் பாதுகாத்து ஒருவருமில்லாத இத்தீவத்தில் நான் இரேன்" என்று அப்பாத்திரத்தைத் தொழுது, "வருடத்திற்கு ஒருமுறை நீ வெளித்தோன்றுவாயாக" என்றுகூறி, அத்தீவிலுள்ள கோமுகி என்னும் பொய்கையுள்ளே விடுபவன், அதனை நோக்கி, "தயாதர்மமுடையோராய்ப் பல்லுயிர் ஓம்பும் பண்புடையாளர் எவரேனும் வரின் அவர்கையிற் புகுவாயாக" என்றுசொல்லி, அப்பொய்கையில் விட்டான். அமிழ்தசுரபியும் அமிழ்ந்தியது. ஆபுத்திரன் உண்ணா நோன்பூண்டு மணிபல்லவத்திலே சின்னாளிருந்து, அங்குவந்த அறவணவடிகள் என்னும் பௌத்தாசிரியரைத் தரிசித்து, நிகழ்ந்தவற்றைக் கூறிவிட்டு உயிர்துறந்து குடதிசைச் சூரியன்போல் மறைந்தான்.

முன்பு ஆபுத்திரனுக்கு ஏழுநாளவரையும் பாலூட்டி வளர்த்த நற்பசுவானது அப்புண்ணியப்பயனால் சாவக நாட்டில் தவளமலையில் தவஞ்செய்துகொண்டிருக்கும் மண்முக முனிவனிடத்தில் பொன்மயமான கொம்புகளையும் குளம்புகளையும் உடையதாய்ச் சென்று, கன்றீனுமுன்னமே பால் சுரந்து எல்லா உயிர்களையும் ஊட்டிக்கொண்டிருந்தது; அதனைக்கண்டு, முக்கால நிகழ்ச்சிகளையும் அறியவல்ல அம்முனி

வான், "இப்பசு வயிற்றில் உலகத்தில் மறைவளரக் காக்க
வும், மன்னுயிர் ஓம்பவும் ஒரு விசேட புருடன் ஆடவரின்
சம்பந்தமின்றிப் பொன்மயமான முட்டையில் தோன்று
வான்" என்று கூறினன். இஃது இங்ஙனமாக; முன் மணி
பல்லவத்தில் உயிர்நீத்த ஆபுத்திரன் சாவகநாடு சென்று
தருமஞ்செய்ய வேண்டுமென்ற சிந்தனையோடு, தன்னைக்
குழந்தைப்பருவத்தில் பாலூட்டிக் காத்த பசுவை நினைந்து
கொண்டே உயிர்துறந்தானாதலின்; உயிர் உடம்பைவிட்டு
நீங்குங்காலத்து, 'அதனால் யாதொன்று பாவிக்கப்பட்டது,
அஃது அதுவாய்த்தோன்றும்' என்ற துணிவின்படி [மண்முக
முனிவன் கூறியவாறு] சாவகநாட்டில் அவ்விசேட பசுவின்
திருவயிற்றில் உலகுய்யத்தோன்றி, உதய சூரியன்போல்
உதித்தனன். அவன் உதித்தகாலம் புத்தன் திருவவதார
காலமாகிய வைகாசி மாதத்துச் சுத்த பூர்ணிமையாகும்.
அவன் உதித்த அம்முகூர்த்தத்தில், சூரியனும் சந்திரனும்
நிலைபெயராமல் ஒளிமிகுந்து விளங்கின; நக்ஷத்திரங்கள் நன்
னெறியிலே யியங்கின; வானம் பொய்யாது மழைபெய்தது;
நிலமுழுதும் செழித்து விளங்கின; உயிர்களெல்லாம் துன்ப
மின்றி வாழ்ந்தன; காற்று வலஞ்சுற்றி வீசிற்று, திசைகள்
எல்லாம் சிறந்து தோன்றின; கடல் வளமிகுந்தன; மக்கள்
பகையின்றி வாழ்ந்தனர்; புலியும் பசுவும் ஒரு துறையில்
நீர் பருகின; கிளியும் பருந்தும் ஒருகூண்டில் உறைந்தன;
கூன், குருடு, ஊமை, செவிடு முதலிய அங்கஹீனர்கள்
பூமியில் பிறவாதிருந்தனர்; பசுக்கள் கன்றுகளை யூட்டிக்
கலங்கள் நிரம்ப பாலைச்சொரிந்தன; பறவைகள் அயல்நாடு
செல்லாது தத்தம் இருப்பிடங்களிலேயே இரையுண்டு

கொண்டனவே. இவ்வதிசயங்கள் ஆங்காங்கு உலகமுழுவதும் நிகழ்ந்தன. சக்கரவாளக்கோட்டம் முதலான இடங்களிலுள்ள முனிவர்கள், "இவ்விசித்திர நிகழ்ச்சிக்குக் காரணமான ஓர் உத்தம புருஷன் உலகினில் அவதரித்திருக்க வேண்டுமே; அவன் யாரோ தெரியவில்லையே" எனத் தங்களுள் ஆலோசித்துக்கொண்டிருந்தனர்.

இங்ஙனம் விநோதமாக அவதரித்திருந்த குழந்தையைச் சாவகநாட்டு நாகபுரத்தரசன் பூமிசந்திரன் என்பான் மகப்பேறில்லாதவன், அறிந்து, மணமுக முனிவரை அடைந்து வணங்கி இரந்து பெற்றுக்கொண்டுபோய், புண்ணிய ராஜன் எனப்பெயரிட்டு வளர்த்தான். புண்ணிய ராஜனும் அரசர்க்குரிய கலைபலவும் பயின்று, பின்பு அரசுரிமை பெற்றான்; பெறவும் மழைபொய்யாது பெய்ய, மண்ணும் மரமும் வளம்பல தர, உயிர்கள் நோயிகந்து சுகமுற்றன.

இவ்வாறு ஆபுத்திரன், புண்ணிய ராஜன் என்னும் பெயரினனாய்ச் சாவக நாட்டில் அரசு செலுத்திக்கொண்டிருக்கும் நாளில், சோழவள நாட்டிலே காவிரி கடலோடு கலக்கும் சங்கமுகத்துறையிலேயுள்ள சோழராஜதானியாகிய காவிரிப்பூம்பட்டினத்திலே கோவலன் என்னும் வணிகர் குலதிலகனுக்கு, மாதவி யென்னும் நாடகக்கணிகை வயிற்றிற்பிறந்த மணிமேகலை யென்பாள், தன் தந்தையாகிய கோவலன், மதுரையில் பாண்டியராஜனால் கொலையுண்டிறந்த செய்திகேட்டு வருந்துவதை ஒரு வகையாக மாற்ற நினைந்த அவள் தாய் மாதவி, மணிமேகலையை நோக்கி, "நீ தொடுக்கும்

பூக்கண்ணி கண்ணீர்பட்டமையால் கடவுள் பூஜைக்கு ஆகாததாயிற்று; சோலை சென்று புதுமலர் கொணர்க” எனக்கூறினள். கூறலும் அங்ஙனமே மணிமேகலை சுதமதி யென்னும் தோழியோடு மலர்பறித்தற்கு உபவனம் என்னும் சோலைக்குச் சென்றாள். இதனை, முன்னரே மணிமேகலையை விரும்பியிருந்த அந்நகரத்தரசன் கிள்ளிவளவன் புத்ரன் உதயகுமாரன் என்பான் அறிந்து, அவளைச் சோலையினின்றும் வலிதிற் கவர்ந்துவர இதுவே தக்கசமயமெனக் கருதித் தேரேறி வந்தான். அங்ஙனம் அவன் வருவதையுணர்ந்த சுதமதி என்னும் தோழி, மணிமேகலையைப் பாதுகாக்க, அச்சோலையிலுள்ள ஒரு பளிங்கறையுள் புகச்செய்து, உதயகுமாரனுக்குப் பல நீதிமொழிகளைக் கூறி, மணிமேகலையைக் கவராவிடாது தடுக்க, அவன், “இவளை நான் இவள்பாட்டி சித்திராபதியால் அடையவுங்கூடு”மெனக் கூறிப்போய்விட்டான்.

பின்பு பளிங்கறையிலிருந்து வெளிப்போந்த மணிமேகலையும் சுதமதியும் உதயகுமாரன் விஷயமாகச் சம்பாஷித்துக்கொண்டிருந்தார்கள். அப்போது கோவலனது பழைய குலதெய்வமாகிய மணிமேகலாதெய்வம், தன்பால் பக்திபூண்டிருந்தவனாகிய கோவலன் மகள் மணிமேகலைக்கு உதயகுமாரன்மீது செல்லும் மனத்தைத் தடுத்து, அவளைப் பௌத்த சமயவழியிற் செலுத்தி நற்கதிபெறச் செய்யக்கருதி, அவர்கள் அறிந்த ஒரு மடந்தை வேடங்கொண்டு அங்குவந்து, அவர்களை நோக்கி “நீங்கள் இங்கிருந்தால் மீளவும் உதயகுமாரனால் உங்களுக்குத் துன்பம் உண்டாகும்; ஆகையால் முனிவர்கள் வசிக்கும் சக்கரவாளக் கோட்டத்திற்குச் செல்லுங்க”ளென்று கூறி, அவர்களை அடுத்துள்ள சக்கரவாளக் கோட்

டயில் என்னும் இடத்திற்குச் செல்லும்படி செய்தது. அன்றிரவில் சுதமதியுடன் மணிமேகலையும் அங்கு தூங்கும்போது மணிமேகலா தெய்வம், மணிமேகலையை மாயவித்தையால் மயக்கித் தூக்கி எடுத்துக்கொண்டு ஆகாயவழியே முப்பது யோசனை தூரம் தெற்கே சென்று, கடல்சூழ்ந்த மணிபல்லவம் என்னும் தீவில் வைத்துவிட்டுச் சக்கரவாளக் கோட்டத்துக்குத் திரும்பிவந்து, சுதமதியைத் துயிலெழுப்பித் தான் மணிமேகலையைத் தூக்கிச்சென்றதையும் அவள் பூர்வஜென்ம உணர்ச்சிபெற்று இற்றைக்கு ஏழாவது நாளிலே வருவாள் என்பதையும் சொல்லிப்போனது.

அப்பால் சுதமதி துயிலெழுந்து, மணிமேகலையின் பிரிவால் வருந்தி அப்பொழுது புலர்ந்தபின் வருத்தத்தோடு மாதவியை அடைந்து நிகழ்ந்தவற்றைக்கூறி, இருவரும் மணியிழந்த நாகம்போல் துன்பத்துள் மூழ்கியிருந்தார்கள்.

இவர்கள் இங்ஙனம் வருந்திக்கொண்டிருக்க, மணிபல்லவத்தில் வெண்மணலாகிய மணலில் துயின்ற மணிமேகலை, துயிலுணர்ந்து சுதமதியைக் காணப்பெறாது, இடமும் தோற்றங்களும் வேறாயிருக்கவும் அறிந்து திகைத்து, சுதமதியை அத்தீவத்துப் பலவிடங்களிலும் தேடியும் அடையப்பெறாமையால் பல சொல்லிப் பிரலாபிக்கின்றவள், கொலையுண்டிறந்த தன் தந்தை கோவலனை நினைந்து புலம்பிக்கொண்டிருந்தாள். அங்ஙனம் புலம்பிக்கொண்டிருப்பாள் முன்னர், இந்திரனால் இடப்பெற்றதும் பழம்பிறப்பையுணர்த்துவதுமான புத்தபீடிகை அவள் கண்ணுக்குத் தோன்றியது. தோன்றலும் மணிமேகலை விம்மிதங்கொண்டு பரவசமாய்க் கங்

கள் தலைமேற்குவிய, ஆனந்தக்கண்ணீர்சொரிந்து, பீடிகையை மும்முறை வலம்வந்து தொழுது, தன் பழம்பிறப்பு நிகழ்ச்சிகளையும் தெய்வம் தன்னை அங்கு தூக்கிக்கொண்டு வந்ததையும் உணர்ந்து, அத்தெய்வத்தின் வருகையை எதிர்பார்த்துக்கொண்டிருந்தாள். அப்போது மணிமேகலா தெய்வம், மணிமேகலையின் பக்குவத்தை அறிந்து, ஆகாயத்தினின்றும் இறங்கிவந்து, அவளுக்கு முற்பிறப்பில் கணவனாயிருந்த இராகுலன் வரலாற்றையும் அவனே இப்போது உதயகுமாரனாய்ப் பிறந்திருக்கிறான் என்பதையும்கூறி, ஆகாயவழியே சஞ்சரிக்கச் செய்வதும் உணவின்றியிருக்கச்செய்வதும் வேற்று வடிவம் அளிப்பதுமாகிய மந்திரங்கள் மூன்றை அவளுக்கு உபதேசித்து விட்டகன்றது.

அப்பால் மணிமேகலை அத்தீவிலுள்ள புளினங்களையும், பொய்கைகளையும், பூஞ்சோலைகளையும் பார்த்துக்கொண்டே உலாவிவருகையில் பெண் ஒருத்தி எதிர்ப்பட்டாள். எதிர்ப்பட்டவள் மணிமேகலையை நோக்கி "மிக்க துயரத்தோடு தனியேதிரியும் நீ யார்"? என்று கேட்டாள். அதற்கு மணிமேகலை தன்னுடைய சென்றபிறப்பின் செய்திகளையும் இப்பிறப்பின் வரலாற்றையும் கூறி, 'உன் வரலாறு யாது' எனக் கேட்க, அவள் "இத்தீவிற்கு அயலிலுள்ள இரத்தினதீவத்தில் மிகவுயர்ந்து விளங்கும் சமந்தகூடமலையின் உச்சியிலேயுள்ள புத்ததேவரது அடியிணைப் படிமங்களைத் தரிசித்துவிட்டு இத்தீவிற்கு முன் ஒரு காலத்தில் வந்தேன்; அதுமுதல் இந்திரன் கட்டளையால் இத்தருமபீடிகையைக் காத்துக்கொண்டிருக்கிறேன்; என் பெயர் தீவதிலகை என்பது" என்று தன் வரலாறுகூறிப் புத்தபீடிகையின் மகத்துவத்தை

யும் அ[illegible]த்து மணிமேகலை பழம்பிறப்புணர்ந்ததை யும் புகழ்ந்து கூறினள். கூறியவள் ஆபுத்திரன் கோமுகிப் பொய்கையில் முன்விட்ட அக்ஷயபாத்திரத்தை மணிமேகலை யின்கைப்படுத்த எண்ணி, "இப்பீடிகைக்கு முன்னே மாமலர்க்குவளையும் நெய்தல்பூக்களும் மிகுந்து கோமுகி என்னும் கொழுநீரிலஞ்சி யொன்றுளது; அப்பொய்கையுள் ஒரு அமுதசுரபி யென்னும் அக்ஷயபாத்திரம் அமிழ்ந்திக்கிடக்கின்றது; அது ஒவ்வொரு வருடத்திலும் புத்ததேவர் அவதார காலமாகிய வைகாசசுத்த பூர்ணமை நாள்தோறும் மேலேவந்து தோன்றுகிற்கும்; அந்நாள் இந்நாளேயாம்; அது தோன்றும் வேளையும் இதுவே; இப்போது அப்பாத்திரம் அருளறம் பூண்ட உனது கரத்தில் வருமென்று கருதுகின்றேன். அதில் எடுக்கும் அன்னம் எடுக்க எடுக்க மேன்மேலும் வளர்ந்து கொண்டேவரும்; அதன் வரலாற்றைப் பின்பு புகார்நகரத்து அறவணவடிகள் பால்கேட்டுணர்வாயாக" என்று தீவதிலகை மணிமேகலைக்குச் சொன்னாள். சொல்லலும் மணிமேகலை அதனைவிரைந்து பெறுதற்கு விரும்பிப் புத்தபீடிகையை வணங்கிக் கோமுகிப் பொய்கையை அடைந்து வலமாகவந்து நின்ற அளவில், அப்பாத்திரம் மணிமேகலை கையை அடைந்தது. உடனே அவள் கரைகாண அரிதான உவகைக்கடலுள் மூழ்கி நின்று, புத்ததேவரது திருவடிகளைத் துதித்து நின்றாள். இங்ஙனம் நின்ற மணிமேகலைக்குத் தீவதிலகை,

"குடிப்பிறப் பழிக்கும் விழுப்பங் கொல்லும்
பிடித்த கல்வி பெரும்புணை விடூஉம்
நாணணி களையும் மாணெழில் சிதைக்கும்

பூண்......மாதரோடு புறங்கடை நிறுத்தும்
பசிப்பிணி யென்னும் பாவி"

என, பசித்துன்பத்தின் கொடுமையையும்,

"ஆற்றுநர்க் களிப்போர், அறவிலை பகர்வோர்.
ஆற்றா மாக்கள் அரும்பசி களைவோர்
மேற்றே, உலகின் மெய்ந்நெறி வாழ்க்கை;
மண்டிணி ஞாலத்து வாழ்வோர்க் கெல்லாம்
உண்டி கொடுத்தோர் உயிர்கொடுத் தோரே."

என, அப்பசியை ஆற்றுவோரது சிறப்பையும் அறி வுறுத்தினள்.

இதனை அறிந்த மணிமேகலை, "குழந்தையின் முகத்தைக்கண்டு பால்சுரந்தளிக்கும் தாய்போல், ஏழைகளது முகத்தைக்கண்டு இரங்கி, இப்பாத்திரம் மேன்மேலும் அவர்களுக்கு அமுதுசுரந்தளிக்கும் அற்புதத்தைக்காணும் விருப்புடையேன்" என்றுகூறித் தீவதிலகையோடு சிறிதுநேரம் அளவளாவியிருந்து, அவளைப்பணிந்து விடைபெற்று, புத்த பீடிகையைத் துதித்து, ஆகாயகமன மந்திரத்தை ஜபித்து, மேலெழுந்து ஆகாயவழியே புகார்நகரஞ் சென்று, தன் வருகையை எதிர்பார்த்துக்கொண்டிருக்கும் மாதவி சுதமதிகளைக்கண்டாள். அவர்கள் வியப்படையும் வண்ணம் அவர்களுக்கு முற்பிறப்பைத் தான் அறிந்தபடியே உணர்த்தி, "இது ஆபுத்திரனது திருக்கரத்திலிருந்த அமுதசுரபி; இதனைத்தொழுமின்" என்று அக்ஷய பாத்திரத்தைச் சுட்டிக் கூறித் தொழும்படி செய்தாள். பின்பு தவவழியைப் பெறும் பொருட்டு அறவணவடிகளை அடைதற்கு அவர்களை அழைத்

[illegible] அவர் இருக்கும் இடத்தை விசாரித்தறிந்து, அவரைத் தரிசித்துப் பணிந்து, தான் உவவனஞ் சென்றது முதல் மணிமேகலா தெய்வத்தால் மணிபல்லவஞ்சென்று புத்தபீடிகையைத் தரிசித்துப் பழம் பிறப்புணர்ந்து அமுத சுரபியைப் பெற்றதுவரையுமுள்ள நிகழ்ச்சிகளைக் கூறித், தனக்குத் தருமோபதேசம் புரிந்து, ஆபுத்திரன் வரலாற்றையும் தெரிவிக்கும்படி வணங்கிக்கேட்டாள். அதற்கு அம்முனிவன் மகிழ்ந்து, “சிலநாள் கழிந்து உனக்குத் தருமோபதேசம் செய்வேன்; நீ உயிர் மருந்து போன்றதாகிய இவ்வமுத சுரபியைக்கொண்டு பசிப்பிணியை உலகில் ஒழிப்பாயாக’ என்று கூறிவிட்டு, மணிமேகலை விருப்பப்படி ஆபுத்திரனது வரலாற்றைக் கூறத்தொடங்கி, அவன் பிறந்ததும், வளர்ந்ததும், அமுதசுரபி பெற்றதும், மணிபல்லவத்தில் உயிர்நீத்ததும், பின் சாவகநாட்டில் புண்ணியராஜனாய் அரசு செய்வதுமாகிய வரலாறனைத்தையும் விரித்துக்கூறினார்.

பின்னர் மணிமேகலை, அறவணவடிகளின் கட்டளையின்படி, அந்நகரத்து ஆதிரையென்னும் கற்புடைப்பெண்டிர் கையால் முதன்முதல் அமுதசுரபியில் பிச்சையிடப்பெற்று, அதினின்றும் வரும் உணவால் பசித்தோர் பசியைப் போக்கி, காயசண்டிகை யென்னும் வித்தியாதரமங்கையின் தீராப்பசியாகிய யானைத்தீயையும் (பஸ்மகநோய்) நீக்கிப் பின்னும் பல விசேட நிகழ்ச்சிகளைக் காவிரிப்பூம்பட்டினத்தில் நிகழ்த்திவிட்டு, அமுதசுரபிக்குரியவனாகிய ஆபுத்திரனைக்கண்டு புத்தபீடிகையைத் தரிசிக்கச்செய்து அவனுக்கு அவனது பழம்பிறப்பை உணர்த்தி நல்வழிப்படுத்தக் கருதினாள். அதனால் அவள், அறவணவடிகள், மாதவி, சுதமதி

இவர்களிடம் விடைபெற்றுக்கொண்டு ஆகாயவழியேசென்று சாவக நாட்டில் புண்ணிய ராஜனது நகர்ப்புறத்து ஒரு சோலையை அடைந்து, அங்குள்ள ஒரு முனிவனை வணங்கி, "இந்நகரின் பெயர் யாது? இதனை ஆளும் மன்னவன் யாவன்"? என்று வினவினாள். அம்முனிவன் "இந்நகரின் நாமம் நாகபுரம் என்பது. இதனை ஆள்பவன் பூமிசந்திரன் மகனாகிய புண்ணியராஜன். இவன் பிறந்த நாள்தொட்டு இந்நாட்டில் மழைவளம் பிழைத்ததில்லை. பூமியும் மரமும் பலபலன்களைச் சுரந்தளிக்கின்றன. உயிர்கள் நோயிகந்து சுகமாய் வாழ்கின்றன" என அவ்வரசன் பெருமை முதலியவற்றை அவளுக்கு விரித்துரைத்தனன். அவ்வமையம் புண்ணியராஜன், தன் பெருந்தேவியோடு அச்சோலைக்கு வந்து, ஆண்டுள்ள தருமசாவகனென்னும் முனிபுங்கவரை வணங்கி, தருமோபதேசங்கேட்டு, அங்கிருந்தவன், பின்பு முனிவர் அருகிலிருந்த மணிமேகலையைநோக்கி, "ஈடுமெடுப்புமில்லாத இப்பொழிலினுள் கையிற் பிச்சைப்பாத்திர முடையவளாய் அறவுரை கேட்கின்றாள்; இவள் யார்?" என்று வினவினான். அதற்கு அருகேநின்ற சட்டையிட்ட பிரதானி அரசனை வணங்கி "இந்நாவலந் தீவில் இந்நங்கையை ஒப்பார் யாவருமிலர். முன்னொரு காலத்தில் கிள்ளிவளவனோடு நட்புச்செய்யக் கருதி, காவிரிப்பூம்பட்டினம் சென்றிருந்த காலத்து அங்கேயுள்ள அறவணவடிகள் என்பார், இவள் வரலாற்றை விளங்கக் கூறினரென்று முன்னமே உரைத்திருந்தேனல்லவா? அவளே இவள்" என்று கூறினன். கூறலும் மணிமேகலை அரசனை நோக்கி, 'அரசே! உன்கையிலிருந்த பிச்சைப்பாத்திரமே இது, என்கையிற் புகுந்தது; செல்வக்களியால் தெரி

யாது மயங்கினையோனும். சென்ற பிறப்பையும் இப்பிறப்பையும் நீ அறிந்திலை. என்செய்தனை! மணிபல்லவஞ் சென்று புத்தபீடிகையை வலங்கொண்டு தொழுதாலன்றி உனது பழம்பிறப்பின் செய்தியை அறியாய்; ஆதலால் அரசே! அங்கே விரைந்து வருவாயாக" என்று சொல்லிவிட்டு, தான் எழுந்து ஆகாயவழியே சென்று, சூரியன் அஸ்தமிக்கு முன்னர் மணிபல்லவத்தில் இறங்கிப் புத்தபீடிகையை வலங்கொண்டு தொழுதாள். அது வழக்கம்போல் அவளது பழம்பிறப்பை அறிவித்தது. அதனைவியந்து அங்கே தங்கியிருந்தனள்.

புண்ணியராசன், மணிமேகலை கூறிய செய்தியைக் கேட்ட அளவில் மிக்க வியப்புற்று, இப்பிறப்பின் வரலாற்றையும் சென்ற பிறப்பின் வரலாற்றையும் அறியவேண்டுமென்ற ஆசை தூண்டுதலால் அச்சோலையினின்றும் விரைந்து புறப்பட்டு நகரையடைந்து, தன்னை வளர்த்த தாயாகிய அமரசுந்தரியைக் கண்டு, தனது பிறப்பு வரலாற்றை உரைக்கும்படி கேட்டான். அவள் அவன் வரலாறு முழுவதையும் கூற, அதனைக்கேட்டு வருத்தமுற்று அரசாட்சியின் வெறுப்புக்கொண்டு தான் துறவியாய் மணிபல்லவம் செல்வதற்குத் துணிந்து, தன் கருத்தை வெளியிட்டான். அதனைக்கேட்ட சனமித்திரன் என்னும் மந்திரி, புண்ணியராசனை வணங்கி, "அரசே! வாழ்க; என் சொற்களைக் கேட்டருளவேண்டும்; உன்னை நமது அரசன் பெறுவதற்கு முன்னர் இந்நாட்டில் பன்னிரண்டு வருடம் மழைபெய்யாமல் அதனால் வறுமை மிகுந்தது; உயிர்களெல்லாம் பசியால் வருந்தின; அக்காலத்தில் நீ, கோடை காலத்தில் மழைதோன்றினாற்போல் தோன்

றினாய். அங்ஙனம் நீ தோன்றியபின் இந்நாட்டில் எல்லா வளங்களும் நிரம்பின; உயிர்கள் பசித்துன்ப முதலான துன்பங்களில்லாமல் வாழ்வனவாயின; நீ இச்சமயம் இந்நாட்டை விட்டு நீங்குவையாயின் எல்லா உயிர்களும் தாயைப்பிரிந்த குழந்தைகள்போல் கூவி அழாநிற்கும்; இத்தன்மையுடைய இவ்வுலகத்தை நீ காவாமல் உனது நலத்தையே கருதிச் செல்லுதல் தகுதியன்று; எந்த நன்மையையும் தன்னுயிர்க்கென்று நினையாது பிற உயிர்களுக்கேயென்றுகருதி உழைக்கும் புத்ததேவனது அறம் இஃதல்லவே"; என்று கூறினான். அரசன் கேட்டு, 'மணிபல்லவத்தை வலங்கொண்டு வணங்க வேண்டுமென்று என்னுள்ளத்தில் எழுந்த வரம்புகடந்த ஆசையைத்தவிர்த்தல் அரிது; ஆதலால், நான் அங்குசென்று வருவேன்; யான் வருவதற்குப் பிடிக்கும் ஒருமாத காலம் வரை இந்நகரைப்பாதுகாப்பது உனது கடமையாகும்' என்று மந்திரியை நோக்கிக் கூறிவிட்டுப் புறப்பட்டு வழிக்கொண்டு கடற்கரையை அடைந்து, கப்பலேறி மணிபல்லவத்தையடைந்தான். உடனே மணிமேகலை எதிர்வந்து அழைத்துச் சென்று அவனோடு அத்தீவை வலமாகச்சுற்றிப் புத்தபீடிகையருகில்வந்து, "பழம்பிறப்பை அறிவிக்கும் தருமபீடிகை இது" என்று காட்டினாள்; அவ்வளவில் அரசன், அதனைத் தரிசித்து அன்போடு வலங்கொண்டு துதித்தான். துதிக்கவே அப்பீடிகை அவனுக்குப் பழம்பிறப்பின் செய்தியை நன்றாகத் தெரிவித்தது. அவன் அதனைத்தெரிந்து வியப்படைந்து, தனக்கு முற்பிறப்பில் ஒருநாள் இரவில் அமுதசுரபியென்னும் அக்ஷயபாத்திரத்தை அளித்த சிந்தாதேவியைச் சிந்தித்து,

அமுதசுரபி யங்கையில் தந்தோய்
பசிப்பிணி தீர்த்த பாவாய்
நாமம் கழுவும் நலங்கிளர் திருந்தடி
பிறந்த பிறவிகள் (தோறும்) பேணுதலல்லது
மறந்து வாழேன் மடந்தை'

என்று வந்தித்துதித்தான். பின்னர் அவன், மணிமேகலையுடன் எழுந்து தென்மேற்குத் திசையிற் சென்று, கோமுகிப் பொய்கைக் கரையில் ஒரு புன்னைமரத்து நிழலிலேயிருந்தான். இருக்குங்கால், அவர்கள் வருகையை அறிந்த அத்தீவின் காவல் தெய்வமாகிய தீவதிலகை, அங்குவந்து அவர்களைக்கண்டு, ஆபுத்திரனை நோக்கிச் சில சொல்லத் தொடங்கி, "அக்காலத்தில் இத்தீவில் உன்னைமறந்து தனியே விட்டுவிட்டுக் கப்பலேறிச் சென்ற ஒன்பது செட்டிகள், பின்பு உன்னைக்காணுது வருந்தி இத்தீவிற்கு மீண்டுவந்து, உன்னைத்தேடி, நீ இறந்துபோன வரலாற்றைத் தெரிந்து, தாங்களும் உடனே உண்ணு விரதம்பூண்டு உயிர்துறந்தார்கள்; அவர்களுடைய உடல் எலும்புகள் இவை, காண்பாயாக; அச்செட்டிகளது உபகாரத்தைப் பெற்று உடன்வந்தோர் சிலர் அவர்கள் இறந்தது தெரிந்து பிரிவாற்றுது தாங்களும் உயிர்துறந்தனர்; அவர்களுடைய உடலென்புகள் இவை, காண்; உனக்கு அரசபதவியை யளித்த அன்புமயமான உனது பழைய உடம்பின் என்பு, இப்புன்னை மரநிழலில் அலைகள் குவித்த மணலால் மூடப்பட்டிருப்பதையும் பார்ப்பாயாக; இங்ஙனம் தன்னுயிரையும் தனக்கிரங்கிய பிறவுயிர்களையும் கொன்ற கொலைஞனாகிய நீயன்றோ, இப்போது சாவகநாட்டுப் புண்ணியராசனாய் விளங்குகின்றாய்; இந்து

னை யிக்கதீ? என்று ஆபுத்திரனைப் பழிப்பவன்போல் புகழ்ந்து கூறினான். ஆபுத்திரன், மணலைத் தோண்டித் தன்னுடைய பழைய உடம்பின் என்புகளைக்கண்டு ஆச்சரியமும் துக்கமுங்கொண்டு மயங்கி நின்றான்.

ஆபுத்திரனை நோக்கி இச்செய்திகளை உரைத்த நீலதிலகை, பின்பு மணிமேகலையை நோக்கிக் கூறத்தொடங்கினாள்:—

"மணிமேகலாய்! உனது பிறப்பிடமாகிய காவிரிப்பூம்பட்டினத்தைக் கடல்கொண்டது; அதற்குக் காரணத்தைக் கேட்பாயாக; சில நாட்களுக்கு முன்னர் காவிரிப்பூம்பட்டின அரசன் கிள்ளிவளவன், ஒருநாள் சோலையில் நாகநாட்டரசன் வளைவணன் மகள் பீலிவளை என்பாளை எதிர்ப்பட்டுக் காதலித்துக் காந்தருவ மணஞ்செய்து, அவளுடன் அச்சோலையில் ஒரு மாதம் வரை வாழ்ந்திருந்தனன்; பீலிவளை, ஒருநாள் அரசனிடம் சொல்லாது தன்னிடஞ்சென்றுவிட, அரசன் வருந்தி அவளை எங்கும் தேடியும் காணாது, முக்காலமுமுணர்ந்த ஒரு சாரணரைக்கண்டு வினவினான். சாரணர், 'அவளை இப்போது நான் கண்டிலேனாயினும் அவளை இன்றென்று முன்னரே அறிவேன்; அவள் இனி உன்னிடம் வரமாட்டாள்; உனக்கு அவள் வயிற்றிற் பிறக்கும் மகனே உன்னிடம் வருவான்; நீ இதுபற்றி வருந்தாதே; இவ்வருத்த மிகுதியால் இந்நகரத்தில் தொன்றுதொட்டு நடந்துவரும் இந்திர விழாவை நடத்துதற்கு மறந்துவிடாதே; இந்திர விழாச் செய்யாது தவறுமாயின் மணிமேகலா தெய்வத்தின் சாபத்தால் உன் நகரத்தைக் கடல்வந்தழிப்பது தப்பாது' எனச் சொல்லிப் போயினர்; அந்நாள்

முதல் காவிரிப்பூம்பட்டினத்து மாந்தர்கள், 'எக்காலம் இந் நகருக்கு அழிவு வருமோ'வென்று கலக்கமுற்றிருந்தார்கள். இஃது இங்ஙனமாக; அரசனைவிட்டுப் பிரிந்த பீலிவளை, ஒரு ஆண்மகவைப் பெற்று, அக்குழந்தையோடு சிலநாளைக்குமுன் இத்தீவிற்கு வந்து, புத்தபீடிகையை வலம்வந்து தொழுது கொண்டிருக்கும்போது, கம்பளச் செட்டி யென்னும் வணிகனது கப்பலொன்று இத்தீவின் துறையில் தங்கியது; பீலிவளை உடனே அவனிடம் சென்று, 'இவன் சோழன் மகன்; இவனை அரசனிடம் சேர்ப்பது உன் கடன்;' என்று குழந்தையைச் செட்டிகையிற் கொடுத்தாள்; அவனும் மகிழ்ச்சியுடன் குழந்தையை வாங்கிக்கொண்டு கப்பலை ஓட்டிக் கொண்டு வருங்கால், இடைவழியில் கப்பல் உடைந்துபோயிற்று; பலர் மாண்டனர்; தப்பிப்பிழைத்தோர் சிலர் காவிரிப்பூம்பட்டினம் வந்து, குழந்தையைப் பீலிவளை; செட்டியிடம் ஒப்புவித்ததும், கப்பல் உடைந்ததுமான வரலாற்றைச் சொல்லினர்; அரசன் மிக்க வருத்தமுற்றுக் கடற்கரை ஓரமெல்லாம் ஓடித் தேடித்திரிந்தான்; இங்ஙனம் தேடித்திரிந்தமையால் இந்திரவிழாச் செய்யவேண்டியநாளில் செய்யப்படாமல் போயிற்று; போகவே மணிமேகலா தெய்வம் சபித்தமையால், கடல்பொங்கி வந்து புகார் நகரமாகிய நிலப்பரப்பை நீர்ப்பரப்பாக்கிவிட்டது. அரசன் முதலாயினோர் வேறிடம் சென்றனர்; அறவணவடிகளோடு உனது தாய் மாதவியும், சுதமதியும் யாதொரு வருத்தமுமின்றிச் சேரனது நகரமாகிய வஞ்சிமாநகரம் புகுந்தனர்; இனி நீ வஞ்சிமா நகரம் செல்வாயாக"வென்று சொல்லிப்போய் விட்டாள்.

இந்நூலாசிரியரால் வெளிவந்த வேறுநூல்கள்

உயர்தரக் கலாசாலைக் குரியவை.

---

4. பாஷா வியாசவாசகம்.

[illegible] பாரதத்தை [illegible] யும் [illegible] வர்களின் [illegible] பயோகமான [illegible] களால் எழுதப்பட்ட பலதுறை அறிவைப் புகட்டக்கூடிய [illegible] வியாசங்களின் [illegible] விலை அணா 10

[illegible]

5. இதிகாசக் கதாவாசகம். 2-ம் பகுதி.

[illegible] இராமாயணம், மஹாபாரதம் [illegible] களிலும் சில முக்கிய கதைகளாயும், [illegible] பற்றிய சில [illegible] எளிய தமிழ்நடையில் இயற்றப்பட்டது. [illegible] களில் பயிலும் மாணவர்கட்கு [illegible] உரியது. விலை அணா 8.

இ. மா. கோபாலகிருஷ்ணக்கோன்,
புஸ்தக வியாபாரம், மதுரை.

வெளிவந்த நூல்கள்

1. **இலங்கைப் புலவர்கள் 2ம் பாகம்**

இது ஒல்லாந்தர் காலத்துப் புலவர்களின் கீர்த்தனைச் சாத்திரங்களோடு அப் புலவர்களது வரலாற்றை ஆராய்ச்சியோடு இனிய தமிழ் நடையில் தெரிவிக்கிறது. இதில் அக்காலத்து நம் பெரியாரது கருத்துக்களையும் நம் நாட்டு ஒழுக்க வழக்க நாகரிகங்களையும் தெளிவாகப் படித்து உணரலாம்.

2. **அரிய நூல் திரட்டு - இரண்டாம் பாகம்**

ப. ப. பாடங்கட்கு A Group பாடத் திரட்டு உள்ளது.

3. **அரிய நூல் திரட்டு - முதற்பாகம்**

ஆறு பாடத்தில் பயிலும் மாணவர்களுக்கு.